ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 194
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50
ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 30.— Ἑξάμ. δρ. 15
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 60.— » » 30
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΚΗ ΑΡΤΕΜΙΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ
ΜΙΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

—Πρέπει νὰ πᾶς στὴν Κηφισσιά, Ἰουλία.

«Θὰ μπορέσῃς νὰ πῆς ὡραῖα λόγια γιὰ τὰ νεκρὰ φύλλα, ἰδίως ἂν σκοπεύῃς νὰ ἐγκαταλεί ψῃς ἤδημα καὶ γλυκὰ τὸν καλοκαιρινὸν ἐρωμένο σου. Ἕνα δάκρυ ποὺ σκουπίζεται βιαστικὰ καὶ μὲ διάκρισιν στὴν κόχη τοῦ ματιοῦ... ἕνας στεναγμὸς μελαγχολίας... ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως... Ὁ τάπης τῶν κιτρίνων φύλλων κάνει πιὸ μαλακὲς τὴς διακοπὲς τῶν σχέσεων.

«Καὶ ἄν, Ἰουλία, ἐξακολουθῇς παραδόξως νὰ λατρεύῃς τὸν νεαρὸν ἐραστήν σου, πρέπει καὶ πάλι νὰ τὸν ὁδηγήσῃς σ' ἕνα παθητικὸ τοπεῖο. Ἂν εἶνε ἀρίστας, θὰ σοῦ τὸ χρωστῇ χάρι· ἂν εἶνε ἀφελής, θὰ σοῦ τὸ προξενήσῃ ἐντύπωσιν...

«Τὸ ζητεῖ ἡ σαιζὸν πρέπει νὰ προσλάβῃς τὸ ὕφος μιᾶς γλυκειᾶς μελαγχολίας.

«Καθὼς βλέπεις τὸ στρῶμα τῶν μαραμένων φύλλων κάτω σὸ χῶμα, δὲν πρέπει νὰ λές: «Οὔφ! δὲ μπορεῖ νὰ περπατήσῃ κανείς;». Δείξου εὐαίσθητη. Μὴ θυμώνῃς γιατὶ ἐλασσώθηκαν τὰ μποτίνια σου. Καὶ ἂν δὲν εἶσαι ἀρκετὰ συγκινημένη, συλλογίσου τὴν καμαρέρα σου ποὺ σὲ ἀπεῖλεῖ διαρκῶς ὅτι θὰ φύγῃ, καὶ θὰ συγκινηθῇς...

«Σὲ συμβουλεύω νὰ κάμῃς ἕναν περίπατο στὴν ἐξοχή. Μαζί του. Καὶ χαμογέλα του ἄτονα μὲ μιὰ σκιὰ μελαγχολίας στὰ μάτια... Οἱ ἄνδρες εἶνε τόσο ἀνόητοι, ὥστε ἐξακολουθοῦν νὰ συγκινοῦνται ἀπ' ὅλα αὐτά.

«Μὴν ἀργήσετε ὅμως νὰ ἐπιστρέψετε. Καὶ ὅταν ἐπιστρέψετε, πέστου νὰ σὲ πάῃ σ' ἕνα τσάϊ ἢ σ' ἕνα χορό, χάριν τῆς ἀντιθέσεως. Ἔτσι, καθὼς χορεύεις στὰ μπράτσα του, θὰ μπορῇς νὰ τοῦ πῇς ἀκινδύνως: «Ἤμαστε πιὸ ὄμορφα ἐκεῖ κάτω, δὲν εἶν' ἔτσι, καλέ μου;»

«Μὴ φανερώνῃς τὴ νοσταλγία σου γιὰ τὴν ἄνοιξ' ἡ ἐποχὴ αὐτή, ὅπου ὅλα εἶνε εὔσολα, εἶνε γιὰ τὴς γυναικούλες. Οἱ κοσμικὲς γυναῖκες ἔχουν ἐφφὲ τὴ χειμερινὴ σαιζόν.

«Μάθε λοιπόν, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, μερικοὺς στίχους. Δὲν εἶνε καὶ τόσο τρομερόν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ τοὺς ἀπαγγέλλῃς μεγαλοφώνως. Οἱ στῖχοι χρειάζονται γιὰ νὰ ψιθυρίζωνται μὲ μισόβουστη φωνὴ στὴν κατάλληλη στιγμή.

«Τί; Δὲν ταιριάζουν ἀκόμα αὐτὰ στὴν ἡλικία σου; Δὲν εἶσαι ἕνα φθινοπωρινὸ τριαντάφυλλο! Ἔλα δά, Ἰουλία... σὺ ποὺ ἀξίζεις τόσο!»

Ο ΠΥΜ

ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ

Καθισμένη ἀπὸ ἡμισείας ὥρας ἐνώπιον τῆς τοναλέττας της ἡ Μαντῶ, καταγίνεται ἀπεγγεσμένως νὰ προσδώσῃ εἰς τὰ μαλλιά της μίαν πτύχωσιν, τὴν ὁποίαν τὰ μαλλιά της δὲν ἐννοοῦν νὰ δεχθοῦν. Καὶ τὰ ἐπιφωνήματα τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ἀγανακτήσεώς της διαδέχονται ἄλληλα:

—Τί συμβαίνει; ἐρωτᾶ ὁ Κύριος.

—Τὰ μαλλιά μου.

—Τί ἔχουν τὰ μαλλιά σου; Πολὺ καλοχτενισμένα τὰ βρίσκω.

—Καλοχτενισμένα; Μὰ ποῦ ἔχεις ἀφήσει τὰ μάτια σου; Δὲν βλέπεις αὐτὴ τὴ μποῦκλα ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ σταθῇ!

—Εἶνε ἴσως γιατὶ τάλουσες χθές, ψιθυρίζει ὁ Κύριος προσπαθῶν νὰ εὕρῃ μίαν διέξοδον ἀπὸ τὴν συζήτησιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεπλάκη ἀσυνέτως.

—Δὲν εἶνε αὐτό, κραυγάζει ἐκνευρισμένη ἡ Μαντῶ. Φταίει τὸ χρένισμα ποὺ μοῦκαναν σήμερα στὸ κομμωτήριο. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχουν ἐκεῖ δὲν ξέρει τί τῆς γίνεται. Ἐπὶ τέσσερες μῆνες ποὺ μὲ χτενίζει οὔτε μιὰ φορὰ δὲν ἔμεινα εὐχαριστημένη.

—Τότε γιατὶ ἐξακολουθεῖς νὰ πηγαίνεις στὴν ἴδια;

—Γιὰ νὰ σοῦ κάνω οἰκονομία, κύριε!... Παίρνει φτηνότερα ἀπ' τῆς ἄλλες.

—Προκειμένου νὰ μᾶς βγαίνει ξυνὴ αὐτὴ ἡ οἰκονομία, ἄς λείψῃ καλλίτερα. Πήγαινε σ' ἄλλο κομμωτήριο, ἂς εἶνε ἀκριβώτερο...

—Σὲ ποιό;

—Ἐμένα ρωτᾶς; Νά, σ' αὐτὸ ποὺ πηγαίνει ἡ φίλη σου ἡ Μόσχα. Σ' ἄκουσα χθὲς νὰ τῆς λὲς πῶς εἶνε θαυμασία χτενισμένη. Θέλεις νὰ πῆρω τὸ τηλέφωνο, νὰ τὴν ἐρωτήσω ἐκ μέρους σου ποῦ χτενίζεται;

Παραδόξως ἡ Μαντῶ συμφωνεῖ. Ὁ Κύριος διευθύνεται πρὸς τὸ τηλέφωνον. Καὶ μετ' ὀλίγον, ἐπιστρέφων.

—Ξέρεις τί μοῦ εἶπε; Ὅτι χτενίζεται στὸ κομμωτήριο ποὺ τῆς ἔδωκες σὺ τὴν διεύθυνσι πρὸ δύο μηνῶν. Δηλαδὴ στὸ ἴδιο ποὺ χτενίζεσαι καὶ σύ. Καὶ μένει ἐνθουσιασμένη καὶ μοῦ εἶπε νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὴ σύστασί σου...

Ἡ Μαντῶ προσποιεῖται ὅτι δὲν ἀκούει καὶ τὸ ἐπισόδιον λήγει.

Ο ΑΤΤΙΚ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΩΝ

ΠΩΣ ΨΑΡΕΥΕΤΑΙ Ο ΓΑΜΒΡΟΣ

—Τίποτε δὲν εἶνε εὐκολώτερον ἀπὸ τὸ νὰ βρῇ σύζυγον ἕνα κορίτσι. Ἀρκεῖ νὰ θέλει.

Αὐτὸ βεβαιοῖ μία Ἀμεριναγίς. Καὶ ἴδοὺ πῶς τὸν εὑρῆκε αὐτή, ὅπως ἀφηγήθη εἰς μίαν ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου:

-Ὅταν ἤμουν πολὺ μικρὴ ἔζοῦσα στὸ Κάνσας, δηλαδὴ στὸ κέντρον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὅπου, καθὼς ξέρετε, δὲν ὑπάρχουν μεγάλες πόλεις. Οἱ γονεῖς μου δὲν ἦσαν πλούσιοι. Εἶχαν μόνο μερικὰ στρέμματα γῆς, τὰ ὁποῖα ἐκαλλιεργοῦσαν οἱ ἴδιοι. Ὅταν ἔγινα δέκα ἐτῶν, ἄρχισα νὰ τοὺς βοηθῶ. Μ' ἔβολαν νὰ φροντίζω γιὰ τὸ κοτέτσι κι' ἀπὸ τότε δὲν εἶχα ἄλλον προορισμὸ παρὰ νὰ περιποιοῦμαι τὴς κότες, τὴς χῆνες καὶ τοὺς γάλους. Δὲν ἦταν πολὺ εὐχάριστη ἡ δουλειὰ αὐτή, ὅπως βλέπετε, οὔτε κατάλληλη γιὰ ν' ἀναπτύξω τὸ νεῦμα μου. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχα βγῇ ποτὲ ἔξω ὅπ' τὸ χωριό μου, δὲν ἐφανταζόμουν ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν στὸν κόσμο ἄλλες καλλίτερες ἀχολίες. Εἶχα τὴν ἀπόλυτον πεποίθησιν ὅτι ὅλα τὰ μικρὰ κορίτσια τῆς γῆς εἶχαν γεννηθῇ γιὰ νὰ ἐπιβλέπουν τοὺς γάλους, τὴς χῆνες καὶ τὴς κότες.

»Ὀκτὼ χρόνια πέρασαν ἔτσι. Μιὰ μέρα ὁ δύστυχος πατέρας μου ἐπέθανε. Ἡ μητέρα, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πολύ, δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴν τάφο. Βρέθηκα μόνη, ὁλομόναχη. Ἦταν μιὰ σκληρὴ δοκιμασία γιὰ μένα. Εὐτυχῶς εἶχα κουράγιο. Ἀπεφάσισα ν' ἀντισταθῶ στὴν κακή μου μοίρα κι' ἐξακολούθησα μὲ δυὸ παλιὰς μας δουλευτάδες νὰ καλλιεργῶ τὸ χωραφάκι μου. Ἐδούλευα σὰν ἄνδρας. Ἐπουλοῦσα τὴ σοδειὰ μόνη μου κι' ἔτελνα γιὰ πούλημα στὴς μεγάλες πόλεις τ' αὐγά μου, ποὺ πήγαινα μόνη μου νὰ τὰ φορτώσω στὸν πλησιέστερο σιδηροδρομικὸ σταθμὸ ποὺ περνοῦσε ἀπ' τὸ χωριό. Ἔτσι ὅλα πήγαιναν καλά.

»Σὲ λίγο ὅμως ἐκεῖ στὴ μοναξιὰ ποὺ ἔζοῦσα, ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι καὶ κατάλαβα ὅτι ὑπάρχουν κι' ἄλλα πράγματα στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπ' τὴ δουλειὰ στὸ κοτέτσι καὶ στὸ χωράφι. Ἄρχισα νὰ διαβάζω. Μ' ἄρεσαν ἰδίως τὰ μυθιστορήματα ποὺ μ' ἔκαναν νὰ μαγεύω τὸν ἔρωτα. Ὅταν, τὸ βράδυ, κλεινόμουν μόνη στὸ σπιτάκι μας, μιὰ μεγάλη λύπη μοῦσφιγγε τὴν καρδιά, χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί. Αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη νὰ κλαίω, δίχως λόγο.

»Νὰ παντρευτῶ; Εἶχα ἀρχίσει νὰ τὸ συλλογιέμαι σοβαρά. Μὰ ποῦ νὰ βρῶ ἄντρα; Σὲ περιφέρεια πενῆντα χιλιομέτρων, οὔτε ἕνας νέος δὲν ὑπῆρχε γιὰ μένα! Σ' αὐτὲς τὴς περιστάσεις, λένε, ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ ἡ φαντασία τῶν κοριτσιῶν. Ἔτσι ἄρχισε νὰ δουλεύῃ κι' ἡ ἰδική μου. Μιὰ μέρα ποὺ ἐγέμιζα ἕνα κοφίνι αὐγά, γιὰ νὰ στείλω στὴν πόλι, μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα μοῦ ἦλθε. Λιγάκι τρελλή, ἀλλὰ πίντα οἱ τρελλὲς ἰδέες ἀρέσουν. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο δισταγμό, τὴν ἔβαλα εἰς ἐνέργειαν. Προτοῦ νὰ τοποθετήσω κάθε σειρὰ αὐγὰ μὲς στὸ κοφίνι, εἶχα τὴν ὑπομονὴ νὰ κάθωμαι νὰ γράφω μὲ μολύβι στὸ τσοῦφλι ἑκατὸ αὐγῶν αὐτὲς τὴς λέξεις: «Εἶμαι 20 χρόνων, δὲν εἶμαι ἄσχημη, δὲν εἶμαι πλουσία καὶ ζητῶ σύζυγον.» Ἔπειτα ὑπέγραφα κι' ἐπρόσθετα τὴ διεύθυνσί μου. Τὴν ἄλλη μέρα τ' αὐγὰ ἐστάλησαν πρὸς τὸ ἄγνωστο. Δὲν εἶχα πιὰ νὰ σκεφθῶ

Τα Καλλιτερα Διηγηματα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΡΗ

Τοῦ Gaston Derys

Μικρὴ βλάβη τοῦ αὐτοκινήτου μου μ' ἀνάγκασε νὰ στιθμεύσω γιὰ λίγες ὧρες σ' ἐκεῖνο τὸ χωριουδάκι.

Εἴχαμε μείνει στὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ καί, καθώς ὁ σωφρὲρ ἄλλαζε τὸ λάστιχο, ἐγὼ τράβηξα γιὰ τὸ κοντὸ σπιτάκι νὰ ζητήσω λίγο νερό. Μιὰ μικρὴ χωριατοπούλα ἐροκάνιζε μπροστὰ στὴν πόρτα ἕνα ξεροκόμματο. Τῆς χάϊδεψα τὰ ξέθωρα ξανθὰ μαλλιά.

—Εἶνε ἡ θυγατέρα τῆς κόρης μου, ποὺ βρίσκεται στὸ Παρίσι, εἶπε ὁ γέρος χωριάτης κ' μοῦφερε τὸ νερό. Τὴν ἀναθρέφουμε δῶ, γιατί, βλέπεις, ἐκεῖ κατω ἡ κόρη μου δουλεύει σὲ σπίτι καὶ δὲν μπόραγε νὰ τὴν κρατάη μαζί της... Ἡ ἀφεντιά σας εἶστε ἀπ' τὸ Παρίσι;

—Ἐκεῖ μένω.

—Ὥστε θὰ ξέρετε τὸ δρόμο...

Καὶ μοῦπε τὴν ὀνομασία μιαγῆς ὁδοῦ γνωστῆς σ' ὅλους καὶ φημισμένης ἀπὸ ἕνα της φιλόξενο σπίτι, ὅπου οἱ Παριζιάνοι τῆς καλῆς τάξεως, ἀντὶ μερικῶν λουδοβικείων, βρίσκουν πρόθυμη παρηγοριὰ στὴν ἀγκαλιὰ ὡραίων γυναικῶν.

—Στὸ νούμερο δέκα δουλεύει, μοῦ εἶπε ὁ πατέρας ἀνέποπτος.

—Αἴ; Στὸ δέκα εἶπες;

—Ναί. Τὸ ξέρετε τὸ σπίτι;

—Ναί... δηλαδή... λίγο...

—Ἡ κυρὰ της εἶνε μιὰ πλούσια ἀρχόντισσα. Τὴν ξέρετε;

—Λιγάκι...

—Ἀ! χαίρουμαι γι' αὐτό, γιατὶ τότε δὲ γίνεται πορὰ νἄχετε δεῖ κάποτες στὸ σπίτι της καὶ τὴ δυχατέρα μον... Εἶνε πρώτη καμαριέρα, ὅπως μοῦ γράφει, καὶ πτίρνει καλὸ μιστο... Εἶνε ξανθιά, λίγο ψηλή, κ' ὄχι νὰν τὸ παινεφτῶ πούνε δυχατέρα μου, μπορῶ νὰν τὸ πῶ ὅμως πῶς εἶνε ὁμορφη κοπέλλα... Νά, ἔχει καὶ μιὰ μαύρη ἐλπὶ ἐδῶ, στὸ σαγόνι. Αὐγουστίνα Τρικάγι τήνε λένε...

—Ποὺ νὰ θυμᾶμαι... αὐτὸ τὸ σπίτι ἔχει πολὺ προσωπικό.

—Τὸ ξέρω... εἶνε μεγάλοι ἀφεντάδες ἐκεῖ μέσα. Ἡ Αὐγουστίνα ἔχει πολλὰ τυχερά. Κάθε μτὴνα μᾶς στέλνει τριάντα φράγκα... Καὶ χώρια ὅ,τι ἀγοράζει γιὰ τὴν κόρη της... Ἀχ, ἡθελα νὰ σοῦ ζητήσω μια χάρη, ἀφέντη...

—Λέγε, καλέ μου ἄνθρωπε, κ' ἂν μπορῶ εὐχαρίστως...

—Νά, ἄμα θὰ γυρίσετε στὸ Παρίσι καὶ θὰ πᾶτε νὰ πῆτε καλημέρα στὴν κυρά της, ζητῆστε νὰ δῆτε καὶ τὴν κόρη μου... Καὶ τῆς λέτε πῶς μέδατε, πῶς ἡ μικρή της εἶνε καλά, καὶ μεγαλώνει, μὰ ἡ σοδειὰ φέτος δὲν πῆγε καλὰ καὶ νὰ στείλη τίποτα παραπανιστὸ τοῦτο τὸ μῆνα... Θὰν τῆς τὰ πῆτε;

Τὰ βλέμματά του ἦταν τόσο ἱκετευτικὰ ὥστε δὲ μπόρεσα ν' ἀρνηθῶ. Τοῦ ὑποσχέθηκα... Τί παράξενη περιπέτεια! Ὁ δυστυχισμένος ἀγνοοῦσε τὸ παραμυτικὸ πάγγελμα τῆς κόρης του.

Πῆγε νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ ἀπ' τὴ χαρά του. Μ' ἀνάγκασε νὰ πιῶ ἕνα ποτῆρι κρασί. Ὕστερα ἄνοιξε ἕνα ξύλινο φορτσέρι καὶ μοῦ προνοιάσε μιὰ φωτογραφία χονδροειδῆ.

—Τὸν περασμένο μῆνα εἴχαμε πάει στὸ παγηγῦρι τοῦ παρακατινοῦ χωριοῦ. Ἤταν ἐκεῖ ἕνας φωτογράφος καὶ σκέφτηκα νὰ βγάλω μιὰ φωτογραφία τῆς μικρῆς, γιὰ νὰ τήνε στείλω τῆς Αὐγουστίνας νὰ τὴν ἔχῃ... Νάτην... Θέλετε νὰ τὴν πάρετε μαζὶ σας γιὰ νὰ τῆς τήνε δώκετε;... Θὰ χαρῇ τόσο ἡ κακομοῖρα...

Ἐδέχθηκα πάλι.

Ἄμα γύρισα στὸ Παρίσι, ἔκανα τὴ σκέψι νὰ στείλω ταχυδρομικῶς τὴ φωτογραφία στὴν Αὐγουστίνα Τρικάγι καὶ νὰ τῆς ἐξηγήσω μ' ἕνα γράμμα πῶς βρέθηκε στὰ χέρια μου. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅμως δὲν θὰ ὑποπτευόταν ὅτι μὲ καμμιὰ ἀσυλλόγιστη φρᾶσι πιθανὸν νὰ τὴν ἐπρόδωσα στὸν πστέρα της; Κι' ἔπειτα ἦταν στὴ μέση κι' ἡ περιέργεια.

Ἀπεφάσισα λοιπὸν καὶ πῆγα σ' ἐκεῖνο τὸ εὐάνυμο σπίτι. Ἐπειδὴ δὲ μπορεῦσα ν' ἀνακρίνω μὲ τὴ σειρὰ ὅλες τῆς ἄμοιρες γυναῖκες ποὺ ἐκουλούσαν ἐκεῖ μέσα τὴς ὁμορφιές τους, ἐξήγησα στὴν πατρόνγα τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου. Μ' ἐπέρασαν σ' ἕνα δωμάτιο μελὲ σιὲλ καὶ χρυσαφί. Ἡ Αὐγουστίνα μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ κ' ἀνήσυχο ἀπ' τὴν εἴδησι, ἔτρεξε νἄρθῃ, κλείνοντας ντροπαλὰ τὸ πενιουὰρ ποὺ φοροῦσε. Ἐβιάστηκα νὰ τὴν καθησυχάσω, καὶ ἀφοῦ τῆς ἀφιγήθηκα τὴ συνομιλία μὲ τὸν πατέρα της, ἔβγαλα καὶ τῆς ἔδωκα τὴ φωτογραφία.

Τὴν ἄρπαξε καὶ τὴ φίλησε μὲ πάθος, μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ συγκινήσεως:

—Ἄχ μικροῦλα μου! μικροῦλα μου! Γιὰ μιὰ στιγμὴ φαντάστηκα πῶς θὰ μοῦ λέγαν ὅτι πέθανες... Σκεφθῆτε, κύριε, ἐδῶ κανένας δὲν ξέρει τὸ ἀληθινό μου ὄνομα... τῶχω ἀλλάξει καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μὲ ξέρουνε Μυρκέτα... Τὴν εἴδατε; .. Τὴν ἐχαϊδέψατε... μιλήστε μου, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ.. Δὲν εἶν' ὁμορφη ἡ μικροῦλα μου!... Ἀ, θὰ τὴν ἀναθρέψω καλό, δὲ θὰ τὴν ἀφήσω νὰ καταντήσῃ σὰν τὴ μητέρα της! Πιστέψτε μ', κύριε, πῶς γιὰ τὴν ἀγάπη της, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴ ζωή της, βρίσκομαι σ' αὐτὸ τὸ παληόσπιτο!... Τὴν ἔκανα μ' ἕνον κύριο ποὺ ὑπηρετοῦσα στὸ σπίτι του. Κι' ἔχω κάνει δρκο νὰ μὴν ἀφήσω νἄρθῃ ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ βρομοπαρ.σι ποὺ διαφθείρῃ τὰ κορίτσια... Εἶπα: «Ἀφοῦ κι' ὅταν δουλεύῃ ἕνα τίμιο κορίτσι εἶνε στὴ νύχια τῶν ἀνδρῶν, ἅς κυττάξω τοὐλάχιστον νὰ βάλω στὴ μπάντα κανένα λεφτὸ γιὰ νὰ προφυλάξω τὴν κόρη μου ἀκ' τὴν ἀτιμία»... Κι' ἐμπῆκα ἐδῶ... Σὲ δέκα χρόνια θὰ γυρίσω στὸ χωριό... Θ' ἀγοράσω χωράφια καὶ θ' ἀποκαταστήσω τίμια τὴν κόρη μου... Ἐκεῖ ψηλὰ στὴ σοφίτα, ποὺ εἶνε τὸ ἰδιαίτερο δωματιό μου, φυλάω ἀκόμα τὸ σκουφάκι της, τὴ φασκιά της... Καὶ προτοῦ νὰ κοιμηθῶ, τὰ φιλάω... Ἀχ, κύριε, πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω; Δὲν ἔχω τίποτα νὰ σᾶς προσφέρω... Δὲν ἔχω... Δὲν ἔχω παρὰ μόνον τό... Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ὅσο μπορῶ... Ἂν θέλετε...

Καὶ ἡ προσφορά της ἦταν τόσο συγκινητική, ὥστε οὔτε αὐτὴ τὴ φερσή, εἶχα τὸ κουράγιο ν' ἀρνηθῶ. Ἄλλως τε πράγματι ἦταν πράγματι ὡραία.

ΝΟΒΕΑΛ!

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΗΘΕΛΑ ΝΑΜΑΙ

Ἤθελα νἄμαι σὰ γιαλό,
τὸ κῦμα νὰ ρωτήσω
σὰν ἀγριεύει τί ζητᾶ,
καὶ σὰν βογκάει τί λέει.
Γιατὶ ἀφρισμένο δίρνεται
στὸ βράχο νὰ γνωρίσω,
γιὰ ποιὲς μεγάλες συμφορὲς
ξεβούρκωσε καὶ κλαίει.
Ἤθελα νἄμαι στὸ βουνὸ
τὸν πεῦκο νὰ ρωτήσω,
σὰν τὰ λιγοῦζει ὁ ἄνεμος
τὰ σκοτινὰ κλαριά του,
γιὰ ποιὸ πουλὶ ποῦ πέταξε
καὶ δὲ γυρίζει πίσω
βαρυστενάζει ποὺ θαρρεῖς
λαβώθηκε ἡ καρδιά του.
Καὶ μὲς στὰ φύλλα τῆ; ἴτ ἄς
ἤθελα νἄμαι ἀκόμα
νὰ δῶ ποιὸς χύνει ἕνα γιιλὸ
καὶ μυστικὸ φαρμάκι
μὲς τοῦ κατημένου τοῦ ἀηδονιοῦ
τὸ μαγεμένο στόμα,
ποῦ ἀκοῦς κοὶ λὲς εἶ ε ἄνθρωπος
κι' ὄχι μικρὸ πουλάκι.
Παράξενο νὰ μοιάζουνε
τὰ κύματα κι' οἱ κόθοι,
τ' ἀγέρι κι' ὁ ἀνασταναγμὸς
τὸ κλάμα καὶ τ' ἀηδόνι.
Κι' ὁ μέσα κόσμος τῆς ψυχῆς
καλλίτερα νὰ νοιώθῃ
τὸν ἔξω κόσμο, σὰ θαρρῇ
κι' αὐτὸν πῶς δέρνουν κόνοι.

ΝΥΧΤΑ ΠΛΑΚΩΝΕΙ

Νύχτα πλακώνει σκοτεινὴ
σὰν τρομαγμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μαῦρα πουλιὰ πεσοῦνε.
Κρῦος ἀέρας τὰ ξερὰ
φύλλα σαρώνει, πλὺ στοιχειὰ
θαρρεῖς γυρνοῦνε.
Κόποτες σύγνεφο πυκνὸ
περγάει καὶ φεύγει βιαστικὸ
κι' ὁ οὐρανὸς ἀνοίγει.
Βλέπεις φεγγάρι θολερὸ
ποὺ λὲς σὰν σύγνεφο κι' αὐτὸ
μαζὶ θὰ φύγῃ.
Λιγύζουν τὰ γυμνὰ κλωνιά,
στενάζει ὁ πεῦκος θλιβερό,
βογγάει τὸ κυπαρίσσι.
Μόνο στὰ μνήματα σιωπή.
Ὅποιος κοιμᾶται μέσα ἐκεῖ
δὲ θὰ ξυπνήσῃ.

Ἀγούρης ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Ἕνα καλογραμμένο αἰσθηματικὸ γράμμα ἀξίζει ὅσο ἕνα καλὸ ποίημα ἢ ἄλλο λυρικὸ κομμάτι λογοτεχνικό.

Ἡ «Σφαῖρα» ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θὰ σᾶς προσφέρῃ

15 ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

μὲ σπανίαν δύναμιν γραμμένα ἀπὸ ἕνα ἀναγνώστην της ἀληθίνου γραφοῦντα μὲ μίαν Σμυρνιὰν πρόσφυγα ἤδη ἐν Ἀθήναις.

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΕΣΥ ΚΙ' ΕΓΩ

Τοῦ Paul Géraldy

X

Δὲν εἶνε δίκηο ἐπὶ τέλους! Ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐαίσθητος. Ἄμα μὲ φουρκίζεις, προσπαθῶ κι' ἐγὼ συχνὰ νὰ σὲ φουρκίσω τὸ ἴδιο. Μὰ δὲν τὸ κατορθώνω: ὑποφέρω πάντα πιότερο ἀπὸ σένα. Ἐσύ, ξέρεις ν' ἀνέχεσαι τὶς παρατεταμενες γκρίνιες, τα σκληρὰ βλέμματα καὶ τὴς ἐπίμονες σιωπές... Ἀχ! μὴν εἶσαι κακιὰ μαζί μου, ἀκριβή! Λυποῦμαι ὑπερβολικὰ ὁσάκις λυποῦμαι...

...Μὰ εἶμαι τρελλός! Μὴν ἀκοῦς αὐτὰ ποὺ λέω! Σοῦ ἐξομολογοῦμαι, σὰν ἀφελής, ἐπικίνδυνες ἀλήθειες... Τώρα ποὺ ξέρεις τὴν ἀδυναμία μου, πτυσνὸν νὰ κυτάξῃς νὰ ἐποφεληθῇ...

XI

Τρελλοκόριτσο, ἀναταράζεις, γεμίζεις θόρυβο μὲ τὸ λαγαρὸ κι' ἀέριο γέλοιο σου, τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ ἀναπνέω. Δὲν ἀγαπῶ ν' ἀκούω τὸ γέλοιο σου. Γελᾶς πολὺ δυνατό. Γελᾶς πολὺ χαριτωμένα. Στὸ σπίτι, σὰν σκορπᾶς τόσην ὑγεία, τόσην αἴγλη, καταλαβαίνω ὅτι ἀρκεῖς μόνη στὸν ἑαυτό σου, πῶς δὲν ἔχεις τὴ διική μου ἀνάγκη γιὰ νὰ εὐθυμήσῃς. Ἐνῶ ἐμένα, γιὰ νἄμαι ἀσφαλής, μοῦ χρειαζεται νὰ σὲ βλέπω παραπονιαρο, ἀδύναμη, νἄχῃς ἀνάγκη ἀπὸ χάδια, νὰ δίνῃς τὴν ἐντύπωσι ὅτι νοιώθεις τὸν ἑαυτό σου μικρόν, μικρούλικον. Ἔχω ἀνάγκη νὰ σὲ ξέρω ἀσθενικὴ κι' εὔθραυστη. Τότε σ' ἀγοπάω ἀμέσως πολὺ λιγώτερο κι' εἶμαι γι' αὐτὸ πολὺ πιὸ ἤσυχος.

XII

Ὅσο κι' ἂν ἀγαπιόμαστε κι' ἂν ὑποφέρουμε, κι' οἱ δυὸ μαζί, κατὰ βάθος δὲ μοιάζουμε πολύ, τὰ ἐνδόμυχα αἰσθήματα μας δὲν συνταυτίζονται παρὰ λίγο, πολὺ λίγο. Ἀρκεῖ ἕνας καυγαδάκος, ὅσο ὁσήμαντος κι' ἂν εἶνε, γιὰ ν' ἀποκαλυφθοῦν ἄβυσσοι μεταξύ μας! Νομίζουμε πῶς σὰν τὴ διική μας τρυφερὴ ἀγάπη δὲν ὑπάρχει ἄλλη στὸν κόσμο. Κι' ὅμως, μόλις παύσουμε τὰ φιλιά, πολὺ δυσκολευόμαστε νὰ συνεννοηθοῦμε, νὰ νοιώσουμε κατάβαθα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Ἂν ἤσουν ἄνδρας, θὰ γινόμαστε τάχα φίλοι; Πολὺ ἀμφιβάλλω...

XIII

Δὲν θέλω νὰ τὰ ἰδῶ. Πέταξε αὐτὰ τὰ ἐνσταντανέ, ὅπου, καθὼς λέγε, εἶνε φωτογραφημένο τὸ ταξεῖδι μας κι' ἡ ἱστορία του. Οἱ ἀναμνήσεις μου διατηροῦνται πολὺ πιὸ ζωηρὲς στὴ μνήμη. Καὶ θὰ τὴς ἀπομακρύνῃς, προσπαθῶντας νὰ τὴς φέρῃς πιὸ κοντά. Πέταξε, σοῦ λέω, αὐτὲς τὴς φωτογραφίες ὅπου ὅλα φαίνονται ξεθωριασμένα, ἀσφυκτικό, ὅπου τὸ γλυκὸ πτρελθὸν φαίνεται ξεγυμνωμένο ἀπ' τὸ χρῶμα του, ἀπ' τὸ ἄρωμά του καὶ τὴ μουσικότητά του... ἐνῶ μιὰ ἀνόητη λεπτομέρεια ξαναπαίρνει μέσα σ' αὐτὰ τὰ κλισὲ ζωή, μὲ ἀξιώσεις, μ' ἐπιμονὴ ἐρεθιστική, σκληρή, Ἡ μνήμη μου, ποὺ ξέρει τόσο καλὰ νὰ ξεχνᾷ, εἶνε πιὸ πιστή. Δὲν τὸ κρύβω, μπορεῖ νἄχῃ θαμπώσει λίγο τὴς γραμμές, τὸ περιβάλλον, τὰ περιθώρια, ὅμως διατηρεῖ πιστὰ πιστότατα τὴ γεῦσι τοῦ ἔρωτος ποὺ εἶχε τὸ ταξεῖδι μας. Φυλάει καλὰ ὅλες τὴς χαρὲς ποὺ δοκίμασα καὶ μοῦ τὴς προσφέρει ὁλοζώντανες, μόλις τὸ θελήσω, μὲ τὴ γλυκάδα τους. μὲ τὸ χυμό τους, μὲ τὴ νοστιμάδα τους, Τὴς διεφύλαξε ὅλες, ὅλες: τὴ συνῳὴ μυρωδιὰ τῆς θάλασσας ποὺ μᾶς ἐμεθοῦσε· τὴν ὑγρότητα τῶν φιλιῶν μας στὴν ἀμμουδιά· τὰ τρεχάματά μας στὰ βατόφραχτα δρομάκια· ἐκείνη τὴν πηγή, ὅπου μιὰ μέρα μαλλώσαμε, κι' ἔκλαψες καὶ φιληθήκαμε κι' ἤπιαμε νερὸ ὁ ἕνας ἀπὸ τ' ἄλλουνοῦ τὴ χούφτα. Καὶ τέλος, ὅλα τὰ τραγούδια μας, ὅλες τὴς χαρές μας, ὅλες τὴς λύπες μας, ὅλες τὴς φωτόλουστες ἡμέρες, καὶ τὰ σπάνια γκρίζα δειλινὰ καὶ τὴς φεγκισμένες νύχτες... Νομίζεις πῶς ὅλ' αὐτὰ μπορῶ νὰ τἄβρω μὲς στὴς φωτογραφίες σου!

Δὲν βρίσκεις λοιπὸν ὅτι εἶνε πενθιμότατα αὐτὰ τὰ χοντρό, ξεθωριασμένα χαρτιά, ὅπου κοιτόμαστε οἱ δυὸ μας σὰν μέσα σὲ νεκρόκασσες, τόσο σφιχτὰ καρφωμένες, ὥστε νὰ μὴ μποροῦμε νὰ βγοῦμε!... Θὰ δείξῃς στοὺς φίλους μας αὐτὰς τὰς σαρκοφάγους, ὅπου ἀνείπωτα γλυκὲς στιγμές μας εἶνε αἰχμαλωτισμένες. Ἐκεῖνοι θὰ θαυμάσουν: «Τί ὡραῖο τοπεῖον;» Ἔπειτα θὰ γελάσουν μὲ μιὰ ἄγαρμιχη ἴσως στάσι μου... Κι' ἐσὺ θὰ διασκεδάζῃς. Σ' ἐμένα ὅμως ἐκεῖνες τὴς ἀληθμόνητες ἡμέρες μὴ μοῦ τὴς δείχῃς: δὲν θέλω νὰ τὴς ξαναϊδῶ πιά. Ἔχω ἐγὼ θαυμαστὲς φωτογραφίες στὸ μυαλό μου, πιὸ ἀγαπημένες ἀπ' τὰ χάρτινα ντοκουμέντα σου. Ἡ Ἀνάμνησις εἶνε ἕνας ποιητής. Μὴ θέλῃς νὰ τὸν μεταβάλῃς σὲ ἱστοριογράφον.

Μετάφρασις ΕΣΠΕΡΟΥ

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 6
Τὸ ὄνομά σας
Ἡ διεύθυνσίς σας
6

ΚΟΥΠΟΝΙ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ 10
Ἡ διεύθυνσίς σας
(Βεβαίωσον ἕνας φωτογράφος μὲ πλάκας 800 δρ.)
10

Ἀπὸ τ' ἀπόκρυφα δράματα τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς

ΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΟΡΦΑΝΗΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΣΑΡΚΟΣ ΕΝ ΜΕΣΑΙΣ ΑΘΗΝΑΙΣ.—ΟΙ ΕΚΜΑΥΛΙΣΤΑΙ ΤΩΝ ΑΘΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ.—ΕΚΒΙΑΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΕΙΣ.—ΕΝΑΣ ΑΠΑΧΗΣ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΤΙΜΙΑΣ.

ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

[Συνέχεια 4η]

Λέγοντας ὅμως αὐτά, χτύπησε τὸ κουτελό του μὲ τὸ χέρι.

—Γιὰ τόσο κουτὸ δὲ σὲ πέρναγα, καϋμένε Μαναράκια! εἶπε μιλῶντας στὸν ἑαυτό του. Πῶς διάολο θὲς νὰ πάῃ νὰ ζητήσῃ θέσι, ἀφοῦ ἔχει ξεχάσει τὶς διευθύνσεις ἐδῶ!

Πέταξε θυμωμένος τὸ σημειωματάριο στὸ τραπέζι κι' ὀρχισε πάλι νὰ σκέπτεται. Κι' ἔφερνε βόλτες στὸ δωμάτιο ἀνηφόρομα.

—Τὴν πυραχράτησι!... Πρέπει νὰ ψάξω δῶ μέσα ἴσως καὶ βρῶ κανένα γράμμα, κανένα μπουλέτο, γιατὶ μπορεῖ νἄχῃ συγγενῆδες ἐδῶ στὴν Ἀθήνα καὶ πῆγε σ' αὐτούς.

Ἄδειασε γρήγορα τὸ τσαντάκι, ἀλλὰ δὲ βρῆκε τίποτε ἀπ' ὅ,τι γύρευε.

—Γκίνια! Γιὰ νὰ ψάξουμε καὶ πουθενὰ ἀλλοῦ...

Τράβηξε γιὰ τὴ ντουλάπα, τὴν ἄνοιξε εὔκολα μ' ἕνα ἀντικλεῖδι καὶ τὸ πρῶτο πού ἔπεσε στὰ μάτια του ἦταν ἕνα κουτὶ ἀπὸ καρτόνι, ποὺ εἶχε μέσα διάφορα γράμματα καὶ ἄλλα ἔγγραφα. Ἀνάμεσα σ' ἄλλο, ἀνεκάλυψε ἕνα μεγάλο φάκελλο ἀπὸ χαρτὶ χοντρό, ἐκλεκτό, πολὺ παλημένον. Καὶ στὴ μιὰ γωνιὰ διάβασε τυπωμένα χρυσᾶ, καλλιγραφικά, τὰ ἀρχικά: Μ. Π.

—Βίστα! βάστα! κάτι μποροῦμε νὰ βροῦμε δῶ μέσα...

Καί, μυριισθεὶς ὅτι κάτι ἐνδιαφέρον ἔκρυβε κεῖνος ὁ πολυτελὴς φάκελλος, τὸν ἄνοιξε βιαστικά, ἔβγαλε ὅλα τὰ ἔγγραφα ποὺ περιεῖχε μέσα κι' ἀρχισε νὰ τὰ διαβάζῃ. Ὅσο δὲ προχωροῦσε στὸ διάβασμα, τόσο ἐμεγάλωνε τὸ ἐνδιαφέρον του κι' ἡ ἔκπληξίς του. Αὐτὰ ποὺ διάβαζε, τἄβρισκε, φαίνεται, πολὺ παράξενα.

Σὰ μιὰ στιγμή, τινάχτηκε ὀρθός, χτύπησε τὸ πόδι του στὸ πάτωμα καὶ φώναξε:

—Μήπως καὶ κάνω λάθον; Κάπου τὸ θυμᾶμαι αὐτὸ τ' ὄνομα...

Ἔτρεξε στὸ τραπέζι, ἄρπαξε τὸ σημειωμαριο καὶ διάβασε.

—Δίκηο εἶχα! Τὸ ἴδιο ὄνομα, ἡ ἴδια διεύθυνσι: Μ. Παγ.... Ἀχαρνῶν 13*... Τί θέλει νὰ πῇ αὐτό;

Ὁ Μαναράκιας ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σκεπτικός, γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξι τῆς ἀποκαλύψεως; ποὺ διάβασε, κι' ὕστερα εἶπε μονολογῶν:

—Διάολε! διάολε! κι' ὅμως τοῦτο τὸ χαρτὶ τὸ λέει καθαρά: ὁ κύριος Μ. Παγ... ποὺ κάθεται στὴν ὁδὸς Ἀχαρνῶν 13* εἶνε ὁ φυσικὸς πατέρας τῆς Κούλας!... Καὶ θὰ πήγαιγε νὰν τοῦ ζητήσῃ δουλειὰ ὅπως καὶ στοὺς ἄλλους:... Τί διάολο, δὲν ἔχει τίποτις ἀπ' αὐτὴ τὴν ἰστορία; Ἡ μάνα τῆς ἀπὸ τότε ποὺ πῆρε διαζύγιο μὲ τὸν ἄντρα της δὲν τῆς εἶπε τίποτε τῆς Κούλας γιὰ τὸν πατέρα της; Μυστήριο πράμμα!

»Μὰ δὲν ἔχω νὰ χάνω καιρό. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ κάνω εἶνε νὰ πάω ὁλοταχῶς στοῦ κερίου Μ. Παγ... καὶ νὰν τοῦ τὰ πῶ ὅλα ὅσα ἐσυνέβηκαν ἐδῶ μέσα. Καὶ στὸ τέλος θὰν τοῦ πῶ: Εἶσαι πλούσιος, εἶμαι ζβέλτος, ἅς κυττάξουμε μαζὶ νὰ βροῦμε τὴν κόρη σου!... Φτάνει νὰ μὴν ἔκεσε κάτω ἀπ' τὸ τρίμ κι' ἀναλβαίνω νὰν τὴν εὕρω ὅπου κι' ἂν εἶνε... Ἐ, ρὲ τοιικέρη νοικοχύρη, θὰ σὲ κοντήνω δυὸ πιθαμές, ἂν τὸ πῆρες στὸ λαιμό σου τὸ κορίτσι!... Ἂς εἶνε... μὴν κάνῃς σὰ μικρὸ πιδί, Μαναράκιο, μόνο δίνε του γενναῖα γιὰ τὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν... Ἂς πάρω μαζί μου καὶ τοῦτο τὸ τσαντάκι, γιὰ νὰν τῶχω, γιὰ πιεστήριο πολὺ λένε καὶ στὰ δικαστήρια.

Ἄρπαξε τὸ τσαντάκι τῆς Κούλας, ἔχωσε μέσα τὰ μικροπράμματα ποὺ εἶχαν ξεχυθῆ στὸ τραπέζι, ἐδίπλωσε κι' ἔβαλε μέσα καὶ τὸ φάκελλο μὲ τὸ πολύτιμο ἔγγραφο ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει στὴ ντουλάπα, κι' ἑτοιμαζόταν νὰ βγῇ, ὅταν συλλογίστηκε ὅτι ἡ Κούλα μποροῦσε, στὸ διάστημα ποὺ θἄλειπε αὐτός, νὰ κάνῃ τὸ κουράγιο νὰ ξαναγυρίσῃ, γιὰ νὰ πῇ ὅτι μποροῦσε ἀπ' τὰ ἔπ πλά της.

Ἔπῆρε λοιπὸν ἀπ' τὸ συρτάρι μιὰ πλατειὰ κόλλα χαρτί, ἔβγαλε ἕνα μολύβι ἀπ' τὴν τσέπη του κι' ἔγραψε:

«Δεσποινίς Κούλα, μεῖνε δῶ χάμου ὅσο νὰ γυρίσω. Εἶμαι ἕνας φίλος ποὺ διψᾶσε νὰ σένα χωρὶς κακὸ σκοπὸ καὶ θέλει νὰ σὲ ὑποστηρίξῃ. Μὴ φοβᾶσαι τὸ νοικοχύρη, γιατὶ ξέρω πῶς δὲ θὰ ξαναπατήσῃ ἐδῶ τὰ πόδια του. Καὶ μὴν ἀνησυχᾶς γιὰ τὸ νοῖκι. Πληρώθηκε.

Ὅσο ποὺ νὰ γυρίσω, μπορεῖ νἀγρήσω κάμποσες μέρες, ξόδεψε ἀπ' αὐτὸ τὸ χιλιάρικο ποὺ ἔχω κοφωμένο στὴ σημείωσι. Εἶνε δικό σου, δὲν τὸ χρωστᾶς σὲ κανένανε. Ἄμα σὲ δῶ θὰ στὰ πῶ ὅλα.

Ἕτερον μηδὲν καὶ μὴ φοβᾶσαι δράμι.

Ἐγὼ εἶμαι δῶ.

Σιδέρης Μαντέος ἢ

Μαναράκιας; (μετάλλιο ἀνησία).

Καὶ πολὺ εὐχαριστημένος ἀπ' τὸν ἑαυτό του ποὺ κατώρθωσε νὰ γράψῃ τόσα πολλά, ὁ ἐμπιστικὸς Μαναράκιας, ἔστριβε ὑπερήφανα τὸ μουστάκι του, καθὼς ἐξαναδιάβαζε τὴ σημείωσι τὴν ὁποίαν ἐτοποθέτησε πάνω στὸ τραπέζι, σὲ θέσι ποὺ νὰ φαίνεται ἀμέσως.

Ὕστερα βγῆκε ἤσυχα στὸ διάδρομο, ἔμεινε ὅμως μπερδεμένος ἐκεῖ μὴν ξέροντας τί νἀκάνῃ. Εἶχε στὰ χέρια του τὸ κλειδὶ τοῦ διαμερίσματος τῆς Κούλας. Τί νὰν τῶχανε; Νὰν τὸ πάῃ μαζί του; Πῶς θἄμπαινε ἡ Κούλα; Νὰν τ' ἀφήσῃ στὴν πόρτα; Μπροῦσε νὰ μπῇ ὅποιος ἤθελε μέσα καὶ νὰ τσιμπήσῃ τὸ χιλιάρικο κι' ὅ,τι ἄλλο τοῦχανε γοῦστο.

Ἔπειτα ἀπὸ σκέψι μιᾶς στιγμῆς εἶπε μέσα του:

— Θὰ κλειδώσω τὴν πόρτα καὶ θὰ παραδώσω τὸ κλειδὶ στὴν κυρὰ κοὶ μένει κάτω στὴν αὐλή. Αὐτὴ θὰ ἰδῇ τὴν Κούλα ὅντας θὰ μπαίνῃ καὶ θὰν τῆς το δώσῃ.

Ἔκανε ὅπως εἶπε καὶ σὲ λίγο τράβαγε τρεχάτος γιὰ τὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν.

Ἄμα ἔφτασε στὸ νούμερο 13* ὁ Μαναράκιας βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη σιδερένια πόρτα. Μέ; ἀπ' τὰ κάγκελα εἶδε ἕναν περιποιημένον κηπάκο καὶ στὸ βάθος ἕνα κομψὸ δίπατο σπίτι, πολὺ κόμμοδο καὶ ἥσυχο.

Μηχανικῶς ὁ Μαναράκιας κύτταξε νὰ σύτρεψῃ τὸν ἑαυτό του.

— Πρέπει νὰ κάνω τὴν τουαλέττα μου γιὰ νὰ μπῶ σ' αὐτὸ τ' ἀρχοντόσπιτο, μήπως καὶ μὲ κατάξουνε ὄξω οἱ περέτες.

Καὶ ὅπως συνήθιζε σ' αὐτὲς τὴς περιστάσεις ἔβαλε ἴσα τὸν κοῦκο του, ἀνασήκωσε τὸ λαιμὸ τῆς φανέλλας, ἐκούμπωσε τὸ σακάκι, σκούπισε τὰ χέρια του καὶ σήμανε τὸ κουδούνι, συλλογιζόμενος:

— Φλεβάρη μῆνα καὶ δίχως παλτό... ὀρισμένως δὲ θὰ μὲ περάσουνε γι' κατομμυριοῦχο!.. Τί νὰ γίνῃ ὅμως; Ἂς φαγανσῇ ὁ κύριος Μ. Παγ.. πῶς δὲν κρυώνω κι' ὅλα γίνουνται ἐντάξει.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε μονάχη της. Ὁ Μαναράκιας μπῆκε, τὴν ξανάκλεισε, πέρασε μὲ γρήγορα βήματα τὸν κῆπο, ἀνέβηκε δυὸ τρία μαρμαρένια σκαλάκια

Η ΕΤΗΛΗ ΜΟΥ

Δύο τρεῖς ἀναγνῶσται μοῦ ἔστειλαν ποιήματα δία τὴν καταστραφεῖσαν Σμύρνην. Καὶ τὰ μὲν σταλέντα δὲν ἦσαν λογοτεχνικῶς ἄξια λόγου. Ὁπωσδήποτε, ἀτεχνος μέν, ἐλλικρινὴς ὅμως ἔκφρασις τοῦ πόνου των μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν διὰ τὸ αἰσθημα τῆς ἐπικαιρότητος ποὺ τὴν ἐνέπνευσε. Προκειμένου δὲ περὶ ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ἡ ἐπικαιρότης εἶνε τὸ πολυτιμώτερον στοιχεῖον.

Τοῦτο δ' ἀκριβῶς μοῦ ἔδωκε τὴν ἀφορμὴν νὰ σκεφθῶ περὶ προκηρύξεως ἑνὸς ἐπικαίρου φιλολογικοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἡ «Σφαῖρα» ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς της εἶχεν ἐγκαινιάσῃ, ἐπιτυχῶς δέ, τὴν διεξαγωγὴν τέτοιων διαγωνισμῶν, διὰ τῶν ὁποίων πολλοὶ νέοι εὗρον ἐνθάρρυνσιν εἰς τὴν φιλολογικήν των ἐπίδοσιν.

Ἀλλὰ νά: ἦλθαν τὰ ἄλλα περιοδικά, τὰ ὁποῖα ἀπὸ συστήματος ἀντιγράφουν τὴν «Σφαῖραν» καὶ ἐμιμήθησαν τοὺς διαγωνισμούς της αὐτούς. Ἀποτέλεσμα: γελοιοποίησις τῶν φιλολογικῶν διαγωνισμάτων, ἔνεκα τοῦ τρόπου καθ' ὃν διεξήγοντο, καὶ τῶν ἀνοήτων ἔργων ποὺ ἐβραβεύοντο.

Κι' ἔτσι εὑρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμω μίαν προσωρινὴν διακοπήν.

Τώρα, τὰ ἐξυπνότατα αὐτὰ περιοδικὰ ἔπαυσαν νὰ μᾶς μιμοῦνται τὴν σ' αὐτὸ διότι ἀσχολοῦνται μετὰ ζήλου εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τῶν δημοψηφισμάτων της. Καὶ τὸ γεγονός, ἀντὶ νὰ μὲ στενοχωρῇ, μοῦ παρέχει τὴν εὐχάριστον εὐκαιρίαν νὰ ἐπαγέλθω εἰς τοὺς ἀγαπητούς μου φιλολογικοὺς διαγωνισμούς.

Σήμερα δὲ προκηρύσσω ἕνα ποιητικὸν τέτοιον μὲ θέμα τὴν σύνθεσιν ἑνὸς ἐλεγείου πρὸς τὴν Σμύρνην.

Ὑποθέτω ὅτι ὅλοι θ' ἀντιλαμβάνωνται τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἐλεγεῖον. Εἶνε μία θλιβερὰ ὠδή, ἕνα εἶδος ἐπιταφίου, ἕνα ποίημα κλαῖον ἕνα χαμόν. Κανεὶς δὲ χαμὸς δὲν ἀξίζει νὰ θρηνηθῇ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ὅσον ὁ ἀφανισμὸς τῆς γραφικῆς, τῆς ποιητικῆς, τῆς φημισμένης διὰ τὴν τοποθεσίαν της, διὰ τὴν καλλονὴν τῶν γυναικῶν της, διὰ τὸν πλοῦτον της πολιτείας, εἰς τὰς ἀρετηρίας τῆς ὁποίας ἔσφυζε μέχρι τῆς χθὲς τὸ ἑλληνικὸν αἷμα καὶ ἔπαλλεν ἡ ἑλληνικὴ καρδιά.

Δοιπὸν ἀπὸ τὰς ἀναγνωστρίας καὶ τοὺς ἀναγνώστας ζητῶ ἕνα ποίημα διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν Σμύρνην.

Δὲν θέτω κανένα περιορισμόν. Μόνον τὸ ποίημα νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τοὺς 20 στίχους.

Προθεσμία ἀποστολῆς μέχρι τῆς 10ης Ὀκτωβρίου.

Τὰ τρία καλλίτερα θὰ βραβευθοῦν διὰ βιβλίων 50, 25 καὶ 15 δραχμῶν.

Δικαίωμα συμμετοχῆς . . . οὐδέν.

Θὰ δημοσιευθοῦν, κ. Κ. Τρουκίδη. Τὰ φῦλλα ἐστάλησαν.
Θὰ δημοσιευθοῦν τὰ δύο κ. Μ. Γιαννάτε, διότι τὸ τρίτον εἶνε κάπως παρακαιρον.

Θὰ δημοσιευθῇ κ. Ν. Μαυρῶ.

Δείχνουν μεγάλη αἰσθαντικότητα τὰ ποιήματά σας, δεσποινὶς Δομνίκη Ζαδέ. Παρετήρησα ὅμως ὅτι θυσιάζετε τὴ φόρμα στὴν ἔννοιαν. Συνδυάζετε πολὺ λεκτὲς φράσεις, ἀλλὰ παραμελεῖτε τὴν προσωδίαν. Πολλοὶ στῖχοι εἶνε κακόηχοι ἀπὸ χασμωδίας κλπ. Ἂν ἐπροσέχατε καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισίν των, τὰ ποιήματά σας θὰ ἦσαν πολὺ καλά; Σιεῖλτε τὸ ἄλλο πού μοῦ λέτε καὶ ἂν δὲν εἶνε προσωπικὸν θὰ δημοσιευθῇ.

Καλὴ παρατηρητικότης καὶ λιτὴ ἡ φράσις στὸ πεζογράφημά σας, κ. Ξενιτευμένε, ἀλλὰ τὸ θέμα πολὺ ἁπλὸ καὶ κοινό.

Χωρὶς οὐσίαν, κ. Μ. Ἀνθέμη.

Πολλὰ λάθη στὸ στῖχο καὶ ὄμι καθαρὸ στὴν ἔννοιαν, κ. Γ. Κατσούλη.

Δὲν βρίσκω τίποτε ἐξαιρετικὸν ο' αὐτὲς τῆς πρόζες σας κ. Γ. Ἀρμένη. Πολλὲς κοινοτοπίες. Βασανίζοτε λιγάκι τὴ φανταισία σας νὰ βρῇ κάτι πιὸ ζουμερό. Καὶ οἱ προηγούμενες δὲν ἐδημοσιεύθησαν. Τῆς δυόμισι δραχμὲς τῆς διαθέτω στὸ δημοψήφισμο.

Ἀφοῦ ἦσαν ἀντιγραφή, μὴ μοῦ ξαναστέλλετε ἄλλα, κ. Γ. Βόμβα.

Δὲν εἶνε καθόλου καλὰ τὰ ἔργα σας, κ. κ. Β. Φαινέκο, Δ. Κωνσταντινίδη, Β. Βάσσο, Ἀν. Κ. Κ., Ἀ. Ζῶντος καὶ Ἐ. Μαυρομμάτη. Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι δὲν εἶνε πολὺ εὔκολο νὰ γραφῇ ἕνα ποίημα ἢ ἕνα πεζογράφημα, προαπαιτοῦνται δὲ καὶ κάποια στοιχεῖα λογοτεχνικῆς μορφώσεως.

Μεγάλο, κ. Γιάντ. Μπορούσατε νὰ γράφετε σὲ μιὰ γωνίτσα ὁλόκληρο τ' ὄνομά σας, κ. Θ. Δρο-ος.

Μὴ στέλλετε γράμματα χωρὶς πραγματικὸν ὄνομα ἢ ἔργα μεγαλείτερα τοῦ ἑνὸς τρίτου τῆς στήλης, διότι οὔτε κἂν τὰ διαβάζω.

Ἐλήφθησαν, δὶς Βίνα Γεωργιάδου, κύριοι Ἀ. Μπαϊρακτάρη, Β. Σακελλίων, Γ. Σκορδαλέ, Λ. Σταθόπουλε.

Καλή, ἀλλ' ἀνεφόρμοστος πρακτικῶς ἡ πρότασίς σας κ. Φ. Καλογερόπουλε. Εἶνε τόσοι πολλοί, δυστυχῶς, ὥστε δὲν βρίσκεται ἄκρη, θὰ ἐδημιουργοῦντο δὲ παράπονα.

Διεβιβάσθη εἰς τὸν κ. *Roméo*, δὶς Χαμένη Ἀγάπη.

Ἐνθουσιώδη τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ἀναγνωστῶν ποὺ ζητοῦν τὸ βιβλίον τοῦ ὁσιωτάτου ἡμῶν Πατρὸς Ἀγκαθαγγέλου. Ἔτσι ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ ρουχισθῇ ὁ φουκορεύς!

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

ΕΙΣ ΠΟΙΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΔΟΘΗ Η ΠΡΟΙΚΑ;

Ἡ ψηφοφορία ἀρχίζει ζωηρεύῃ σημαντικά.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ψήφους καὶ ψηφοδέλτια ἔστειλαν: Ὑπὲρ τῆς δίδος Μιστεγκέτ, αἱ κυρίαι, δίδες καὶ κύριοι Νίνα Ζερβουδάκη, Ζωὴ Νικολαΐδου, Διδὼ Σαβαΐδου, Νικολάου Ζωχάρωφ, Τώνης Νεγρεπόντης ψηφοδέλτια 105 ἐν συνόλῳ, ἡ δὶς Ἐ. Σαββοπούλου 6, ὁ κ. Φ. Ζάγκας 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ὀνειρεμένη Λευτεριά, Ἰ. Καπετανάκης 10, Γωγὼ Χριστογεώργου, Δ. Μπαγλανέος, Ἰ. Πετρακόπουλος, Ἰ. Ἀνυφαντάκης, Γ. Σμωσις, Ν. Οἰκονόμου ἀνὰ 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Κόρης τῶν Κυμάτων, Ἰ. Κουβέλης 5, Π. Κωνσταντίου, Γ. Κωνσταντινίδης καὶ Ν. Παπαληθεουάνα 2, Γ. Γιαννόπουλος, Β. Ἀγαθάκος, Ποπὴ Ἀντωνάρου, Κ. Παπαγεωργιάδης, Ν. Ρουμελιώτης, Δ. Βαλσάμου, Ἀ Ξυνόρης, Θ. Πετρόπουλος, Κ. Βέκιος, Δ. Ρουτσχέλης, Ἰ. Καντάτζης, Μ. Στρίγκος, Ἀ. Μακρῆς, Φ. Ζάγκας, Χ. Κουρκουλέας ἀνὰ 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Γλυκοματοῦσα, Ν. Στεφάνοβιτς 50, Πολμυρα Δημητριάδου 5, Μπέμπη Νικολάου 4.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων, Ἄννα Δαμαλᾶ 3, Δ. Καλῆς, Ἄννα Ψαρουδάκη ἀνὰ 2, Γ. Βασιλείου, Β. Ψαρουδάκης, Ναυτοχωροφύλαξ, Μ. Χητσινάς, Φ. Ζάγκας, Γ. Ροράκης, Θ. Κριθάρης, Ε. Μπαΐλας, Κ. Κοντσερίλος, Ἀ. Μπηθαμήτρος, Ἀ. Ροῦσσος, Ἀ. Ἀγκαθέρης ἀνὰ 1. (Καθαρά, παρακαλῶ, νὰ γράφωνται τὰ ὀνόματα σὰ ψηφοδέλτια).

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ναυσικάα, Τίνα Ποτσιμάνου 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μανεξεδένιο Μπουκετάκι, Κ. Μουστρούλης 1.

Οὕτω, αἱ ὑποψήφιαι, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεξάγεται ἡ ψηφοφορία, ἔχουν λάβει μέχρι τοῦδε τὰς ἑξῆς ψήφους:

	Ψευδώνυμα ὑποψηφίων	ψηφοδ.	Ψῆφοι
1	*Γλυκοματοῦσα*, ... Θεσσαλονίκη	39	
2	*Σενέλη*. . . . . Σμύρνη	4	18
3	*Κόρη τῶν Κυμάτων* . . . Αἴγιον	45	37
4	*Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων*. . Πόρος	79	16
5	*Μιστεγκὲτ* . . . . . Σμύρνη	112	3
6	*Papillon*. . . . . Ἀτδίνιον		
7	*Brunette*. . . . . Ἠράκλειον (Κρήτης)		
8	*Ὀνειρεμένη Λευτεριὰ* . . . Κωνσταντινούπολις	12	
9	*Μανεξεδένιο Μπουκετάκι* . Ἀθῆναι	3	
10	*Σαμιώτικο Ἀστέρι* . . . . Σάμος	3	3
11	*Ναυσικάα*. . . . . Κέρκυρα	7	

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι, πρὸς ἀποτροπὴν ἀποστρατηγήσεων, ἐκ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ψηφων ποὺ θὰ συγκεντρώσῃ τελικῶς ἑκάστη τῶν ὑποψηφίων, δέον τὸ ἥμισυ τοὐλάχιστον νὰ εἶνε εἰς ψηφοδέλτια. Ἐν περιπτώσει δὲ ἰσοψηφίας, οἱ δύο προῖκες θὰ δοθοῦν εἰς ἐκείνας ποὺ θὰ ἔχουν συγκεντρώσει μεγαλείτερον ἀριθμὸν ψηφοδελτίων.

Παρακαλεῖται αἱ ἐκ Μικρασίας ὑποψήφιος δεσποινὶς *Papillon* (Ἀταλάντη Ἀντωνιάδου) ἢ οἱ γνωρίζοντες τί περὶ τῆς τύχης αὐτῆς, νὰ μὲ εἰδοποιήσουν διὰ γὰ κατοίσω τὰ τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς συμμετοχῆς της εἰς τὸ δημοψῆφισμα.

Ἐπίσης παρακολοῦνται οἱ δεσποινίδες Νουσικάα καὶ *Papillon* τὰ μοῦ στείλουν τέος καθαρὸς φωτογεφάφος.

ΑΙ ΠΡΟΙΚΕΣ

Μέχρι τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος εἶχε συναχθῆ ποσὸν 5499 δραχμῶν.

Τὸ ἐκ τῶν 50λέπτων τὸ ὁποῖα σινοδεύουν τὰς ψήφους καὶ τὰ ψηφοδέλτια τῆς παρούσης ἑβδομάδος ποσὸν ἀπέρχεται εἰς δρ. 103.50.

Εἰς ταύτας δέον νὰ προστεθοῦν καὶ δρ. 2.50 τὰς ὁποίας εἰσφέρει ὁ κ. Γιάννης Ἀρμένης διὰ τὴν προῖκα.

Συνεπῶς τὸ σύνολον συμποσοῦται μέχρι τοῦδε εἰς δραχμὰς 5.605.

Ἐκ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ συγκεντρωθῇ μέχρι τέλους, θὰ δοθοῦν, ὡς ἔγραψα ἤδη, δύο προῖκες. Ἤτοι μιὰ ἐκ πέντε χιλιάδων δραχμῶν εἰς τὴν πρώτην νικήτριαν, καὶ ὅ,τι περισσέψῃ εἰς τὴν δευτέραν.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐντὸς πέντε ἑβδομάδων ἀπὸ σήμερον τὸ δημοψήφισμα θὰ λήξῃ ὁριστικῶς. Ἑπομένως οἱ θέλοντες νὰ ψηφίσουν δὲν πρέπει ν' ἀργοποροῦν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΟΥ

Θέλω νὰ σ' ἀγαπῶ, νὰ σ' ἀγαπῶ σὰν πρῶτα.
Μα, ὅπως σιγοφύγει μία δυνατὴ φωτιὰ καὶ τρεμουλιάζει μόγη στὴ στάχτη μιὰ σπίθα χλωμή, ἔτσι κι' ἡ δυνατὴ ἀγαπη πούχα στὴν καρδια μια φορὰ για σένα σβύστηκε κι' ἀχνοφωτάει τώρα μοναχὰ μιὰ τόση δα σπιθοῦλα τῆς περασμένης ἀγαπης μας.

Δός μου τὰ γράμματα ποὺ σοῦστελνα τότε, ἂν θέλῃς νὰ σ' ἀγαπῶ σὰν πρῶτα.

Θὰ τα ξαναδιαβάσω, κι' ὦς τὸ μαραμένο ἀνθάκι ποὺ λίγο φῶς ζητεῖ καὶ λίγο νερὸ γιὰ νὰ ξαναζήσῃ, ὅμοια κι' ἡ σπίθα τῆς ἀγάπης μου θὰ φουντώσῃ ξανὰ κοντὰ στὴν πυρὴ φλόγα ποὺ κλειοῦσαν τότε τὰ γράμματά μου. Κι' ἴσως ἔτσι ξαναζωντανέψῃ ἡ πρωτινή μου ἀγάπη γιὰ σένα, γιατὶ θέλω πάντα νὰ σ' ἀγαπῶ σὰν πρῶτα, ἀγαπημένε μου.

28) 8) 22 *Αὔρα Δειλινοῦ*

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΦΙΛΙ

Μέσα στὸ δάσο ποὺ ὕφαναν
ἴσκιους τὰ γέα κλωνάρια
κι' ἅπλωσεν ἁπαλὰ χαλὶ
στὸ χῶμα ἡ πρασινάδα,
θὰ κάτσω νὰ σὲ καρτερῶ
ταχειὰ τὸ βράδυ βράδυ,
σὰν θὰ περνᾶς, κι ροδοῦλα μου
τραβῶντας γιὰ τὴ βρύση.
Θέλω φιλὶ ἀνοιξιάτικο
ἀπ' τὰ χείλια σου νὰ πάρω,
μὲς στὰ φιλιὰ τῆς ἀνοιξίς,
στὴν ἀνθισμένη πλάσι,
μὲς στὰ δενδρολαλήματα
καὶ στῶν ἀνθῶν τὸ μῦρο,
μὲς στὰ γεριοῦ τ' ἀγάσασα
ποὺ σμίγουν μὲ λαχτάρα
τὰ φύλλα τῆς βελανιδιᾶς
μὲ τοῦ ἔλατου τὰ φύλλα
καὶ σιγοκοβεντιάζουνε
καὶ λὲν γιὰ τὴς ἀγάπες.

Ἀμαλιὰς *Γ. Γεροντόπουλος*

Σαμιώτικο Ἀστέρι (ἐκ Σάμου)

—30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους.

—Διὰ τὰς ὑπὸ θυρίδα δημοσιεύσεις διευθύνατε τὰς ἀπαντήσεις σας εἰς τὰ γραφεῖα μας.

«Θαλασσολάτριδα», Βόλου. Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μὲ ἕνα νέον, Ἕλληνα, ἐν Αὐστραλίᾳ διαμένοντα. Γράψατε «*Tom Zatos*» *Box 51 P. O. Gayndah Queensland Australia.*

—Δεκαοκταετὶς μορφωμένη δεσποινίς, ἀνταλλάσσει *c.p.* καὶ ἐπιστολάς, μὲ εὔμορφους, μορφωμένους νέους, ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ Μεσσηνίας καὶ Κορινθίας. Γράψατε «Γαρδένια» Ἄργος.

—Ἀγαπημένε μου Νίκο, διστὶ δὲν γράφετε; Ἐξέλειπεν κάθε αἴσθημα; Ἀναμένω μέσω «Σφαίρας» «Ξανθὴ Χωριατοπούλα»

—Παρακαλῶ εὐγενῶς. ἀναγνώστας καὶ ἀναγνωστρίας, ἐὰν γνωρίζουν διεύθυνσιν «Μάνου Γκολντέγιν» νὰ μὲ πληροφορήσουν. Ἐπιφυλάσσομαι ἀνταπόδοσιν εὐγνωμοσύνης, «Χλωμὴ Σελήνη»

—Δίδες Ἄλτ! Ἐπιγελθὼν ἐκ μετώπου, κατόπιν ἀπουσίας 4 ἐτῶν, ἀλλληλογραφῶ μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν ἀνεξορκήτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος, ἐτῶν 18 -22. Σκοπὸς ἁγνῆς φιλίας. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Βόλου, Χαλκίδος, Πατρῶν, Καλαμῶν καὶ Κυπαρισσίας Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε «Θ. Μ.» Θυρὶς 103 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Δίδες Ἄλτ! Εἰσερχόμενος διὰ πρώτην φορὰν ἀτὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσω *c. p.* καὶ ἐπιστολὰς Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ μὲ δίδας μορφωμένας ἕως 19 ἐτῶν. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Κερκύρας, Θεσ)νίκης, Κων)πόλεως, 40 Ἐκκλησιῶν καὶ Λαρίσσης. Γράψατε «Ἀμόριο» *p.r.* Ραζάνγη.

—Κάκιαν Κωνσταντινίδου Σ. Ἔμαθα ἀφίχθητε ἐνταῦθα. Ἀφίχθην καὶ γώ. Σᾶς παρακαλῶ γνωρίσατε σύστασίν σας. Γράψατε «Γ.Κ.» Θυρὶς 29 γραφεῖα «Σφαίρας».

—«Ἐρικέτην Π.» Ἀφίχθην Ἀθήνας, θέλετε ἐξακολουθήσωμεν ἀλληλογραφίαν; Γράψατε «Γιάννην Παρίσην» *p.r.* Ἀθήνας.

—Πιρακαλεῖται πᾶς ὁ γνωρίζων ποῦ εὑρίσκεται ὁ στρατιώτης «Ρομπουλάκης Γρηγόριος» νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν «Νικόλαον Κλάψη» Λεωφ. Σωκράτους 62. Πειραιᾶ.

—Αἰτῶ ἀλληλογραφίαν μὲ ὅλα τὰ κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, ἰδίως Ἀθηνῶν, Πειραιῶς. Γράψατε «Γρηγ. Μηνογιάννην» *p.r.* Ἀθῆναι.

—Στὴν Ἀδελφή μου «Ἰουλιέττα». Ὕστερ' ἀπὸ τὴ λαιλαπώδη αὐτὴ κατασροφή μας καθισμένος στὸ ρίζα μιᾶς μαδημένης μυγδαλιᾶς, γράφ» μαζὺ μὲ τὰς ἐνθέσεις τῶν πεπραγμένων μας καὶ λίγες λέξεις στοὺς προσφιλεῖς μου. Γράψε μου στὴ διευθυνσί σου. Ἀνησυχῶ. «Ι. Α. Σκουλούδης» ἀνθ]ιστὴς 62 Χαρ. Τρικούπη Ἀθήνας.

—Νέος 19 ἐτῶν ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν. Προτιμῶνται Βόλου, Ἀθηνῶν, Λαρίσσης καὶ Θεσ)νίκης. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε «Ἀνθισμένην Γαρδένιαν» *p.r.* Βόλον.

—Διὰ πρώτην φοραν εἰσερχομένη εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς «Σφαίρας, αἰτῶ ἀλληλογραφίαν μὲ Γυμνασιόπαιδας, προτιμῶνται Ἀθηνῶν.—Μικρὰ Παιχνιδιάρα.

—Σ. Κ. (Καίτην) Ἀθήνας. Φροντίσατε παραλάβητε ἐπιστολήν. Σιωπὴ σου ἀχαρακτήριστος (ἐκεῖνος που.....).

—Ἀλληλογραφῶ μὲ μορφωμένας δεσποινίδας. Σκοπὸς ἱερός, «Μοσχομάγκα» *P.R.* Χανιά.

— Ποιὰ δὲν ἀγαπᾶ καὶ δὲν ἀνταγαπᾶται; Ἂς γράψῃ «Τάκην» *P. R.* Χανιά. Εἰς τὴν πρώτην ποῦ θὰ τοῦ γράψῃ, θὰ χαρίσῃ τὴν φωτογραφίαν του.

—Ἐπιθυμῶ γνωριμίαν, μὲ ὁμοραφα κορίτσια Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Βόλου. Σκοπὸς ἔντιμος. Γράψατε: Γ. Χαντζηδημητρίου *P. R.* Ἐσωτερικοῦ Ἀθῆναι.

— Ἐρυθράν. Ἐξακολουθῶ νὰ περιμένω ἐπιστολήν. Α. Α. Θυρὶς 2 Γραφ. «Σφαίρας».

— Δ. Ζ.-Οὔτε ἐπιστολὴν μὲ διεύθυνσίν σας ἔλαβα, οὔτε σᾶς διεβίβασα ἰδικήν μου διὰ τρίτου.-«Ἕσπερος».

— Κερκυραῖοι, εἶνε ὑποχρέωσις τιμῆς νὰ ψηφίσωμεν ὅλοι τὴν συμπολίτιδά μας δεσποινίδα Ναυσικάαν ἡ ὁποία συμμετέχει εἰς τὸ δημοψήφισμα τῆς «Σφαίρας». Μονρεκός.

—Ἀνώνυμον ἐπιστολογράφον μου. Γιατί, μικροῦλα, νὰ ἐξεγερθῇς τόσον ἐναντίον μου; Πολὺ πρόνοια ἔχεις σοβαρευθῇ καὶ θέλεις νὰ κάμῃς τὴν πρακτικήν, νομίζουσα ὅτι αὐτὸ ἐπιβάλλουν αἱ σημεριναὶ ἀντιλήψεις. Ὅταν ὅμως μεγαλώσῃς ἀρκετὰ θ' ἀντιληφθῇς; πόσον κενὴ θὰ σοῦ φανῇ ἡ ζωή ἂν δὲν ἔχῃς ἀγαπήσῃ. Σοῦ εὔχομαι νὰ μὴ δοκιμάσῃς αὐτὴν τὴν πίκραν, διότι θὰ μὲ θυμηθῇς. Μὴ ὀπτάσαι, ἡ πεζὴ ζωὴ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς προσφέρῃ καμμίαν εὐτυχίαν. Μόνον ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία μᾶς μεταρσιώνει ἀπάνω ἀπὸ τὴν πεζὴν ζωὴν εἰς τοὺς κόσμους τοῦ ὀνείρου, δύναται νὰ μᾶς χαρίσῃ τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς χαρᾶς ποὺ ἔχει δοθῇ ἀπὸ τῆς μοίρας εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ γευθῇ. Δυστυχὴς ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἠγάπησε. — Νόραν, Χρυσόξανθον Ἀτθίδα, Βαλκυρίαν. Ἀπήντησα.— Δ. Ρ.. Ἀπὸ μέρους μου καμμία ἀντίρρησις. *Κλαυσίγελως* Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ψηφίστε ὅλοι τὴν ὡραίαν Κωνσταντινουπολίτισσα « ΟΝΕΙΡΕΥΜΕΝΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ »— Τάσος.

—Θέλω νὰ γνωρισθῶ μόνον μὲ μοδιστροῦλες γιὰ νὰ μοῦ κεντήσουν τὴν καρδοῦλα μὲ τὸ βελονάκι τῆς ἀγάπης. Περαποντιόρικο Θυρὶς 128 γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἐοβαρὸς νέος, μὲ καλὴν ἐργασίαν, ζητεῖ νὰ γνωρισθῇ μὲ κυριαν ἀπηλλαγμένην οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων ἢ χήρον, νόοτιμην, ὄχι παχεῖαν καὶ ὁποωσδήποτε μορφωμένην πρὸς συμβίωσιν. Ἀπαραίτητος ὅρος νὰ εἶνε νοικοκυρὰ καὶ φρόνιμη. Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τῆς ἐξασφαλίσω βίον ἄνετον καὶ ἥσυχον. Ἀπευθυντέον Ὀρφανός, θυρὶς 151 γραφεῖα «Σφαίρας»

—Βοῦρᾶτε πεζοδρόμια γιὰ νὰ περάσουμε.

Ἡ μαύρη καὶ καταχθόνιος συμμορία, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ ἀναγνωστῶν τῆς «Σφαίρας» ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ἡ «Μαύρη Μάσκα», κηρύσσει ἀμείλικτον πόλεμον κατὰ πάσης ἄλλης συμμορίας καὶ προκαλεῖ εἰς ἀποκάλυψιν. Ἐξ ὀνόματος τῆς συμμορίας, ὁ γραμματεὺς «Μαῦρος Καβαλλάρης».

—Νεοῦς μαθητὴς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας παγταχόθεν κάτω τῶν 17 ἐτῶν, εἰς δευτέραν ἀποκαλύπτεται, γράψατε: «Ἄνθος τοῦ λειμῶνος» *P. R.* Ναύπλιον.

—Μία ψυχὴ ζητεῖ νὰ μοιράζομαι μαζύ της λύπη καὶ χαρό. Θὰ τὴν βρῶ τάχα; «Ἐλπίτων». Ἀεροπλοΐα Θεσσαλονίκης».

Νέαι καὶ νέοι ποῦ ἀλληλογραφεῖτε, παρακολουθήσατε ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τῆς «Σφαίρας»

ΜΙΑΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ

ἡ ὁποία πολὺ θὰ σᾶς ἀρέσῃ καὶ θὰ σᾶς συγκινήσῃ καὶ θὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ.

Ἀντηλλάγη μεταξὺ μιᾶς Σμυρνιᾶς, εὑρισκομένης ἤδη ἐν Ἀθήναις, μετὰ ἑνὸς Ἀθηναίου, ἀναγνωστῶν ἀμφοτέρων τῆς «Σφαίρας».

ΣΤΗΛΗ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΑΣ

Ὁ κ. Ἐ. Μωρέλας, ἐκ Καρατασίου Σμύρνης ζητεῖ πληροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν οἰκογενειῶν Σπύρου Βλάχου καὶ Δάμπρου Σωκράτους. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

—Ὁ κ. Μ. Τσορβαδέλης ἐκ Σμύρνης ζητεῖ τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὰς οἰκογενείας Λουκᾶ Τσορβαδέλη καὶ Παλτᾶ Γεωργίου. Ξενοδοχεῖον «Σέρρι» Σοφοκλέους 20 Ἀθῆναι.

—Ἡ δεσποινὶς Χαρίκλεια Ἀναγνωστοπούλου ζητεῖ πληροφορίας περὶ τῆς τύχης τοῦ ἐκ Κρήτης χωροφύλακος Διοικητηρίου Σμύρνης Εὐαγγέλου Κατσουλάκη. Παρακαλεῖται ὅστις γνωρίζει περὶ αὐτοῦ νὰ γράψῃ στὴ διεύθυνσιν τῆς «Σφαίρας».

—Ζητεῖται πρόσφυξ ἢ προσφυγοπούλα κάτοχος ξένων γλωσσῶν διὰ μεταφραστικὰς ἐργασίας. Πληροφοριαι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας».

—Ζητοῦνται δύο μικρὰ κοριτσάκια, προσφυγόπουλα ὄχι ἄνω τῶν 12 ἐτῶν, διὰ ν' ἀναλάβουν ἀμέσως ὑπηρεσίαν εἰς οἰκογένειαν. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

—Ζητεῖται μικρὸς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν γραφείων μας. Προτιμᾶται προσφυγόπουλο.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Γαρδένια», «Ἀνθισμένη Γαρδένια», «Τάκης», «Μαῦρος Καβαλλάρης», «Ὀρφανός», «Παραποντιόρικο».

ΓΡΑΜΜΑΤΟΘΥΡΙΔΕΣ

Ἐνοίκιασαν γραμματοθυρίδας. Γ. Κ. Θυρὶς 29.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ν. Κασκαντάμη γ. Γιὰ κάθε λέξι 30 λεπτό. Σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ταχυδρομικῶς.

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ Ἔλεν. Γούσιου, Λ. Μπεζαντάκος, Ἐλευθ. Οἰκονόμου, Ζ. Ζαχαριάς, Σ. Γεωργακόπουλος, Ν. Μανιώτης, Ἰ. Καρυβσείλης. Ἀνδρ. Λαμπρόπουλος.

ΠΥΘΙΑ

Ξενιτευμένον. Γερμανίαν.— Χαρακτὴρ ἁπλός, ἀφελής, ἄδολος. Μυαλὸ ἀρκετὰ θετικό, γοῦστο ὀχι πολὺ ἀνεπτυγμένο ἀλλ' ὑγιές, χωρὶς ἀρρωστιάρικες τάσεις τῆς ἐποχῆς καὶ χωρὶς ἄκριτες φαντασιοπληξίες.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΥ

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ διὰ τὴν ἔκδοδοσιν τοῦ «Ἀγκαθαγγέλου» αἱ δίδες Φῴφη, Μαίρη Ἀντωνάκη, Τασία Λίτσου, Λευκή, καὶ οἱ κ. κ. Κ. Σαράβας, Γ. Σκορδαλός, Δ. Καρματζόπουλος, Ν. Ἀποστολίδης, Σ. Τρίκος, Β. Ρετάλης, Χ. Ρωκανᾶς, Δ. Μάνος, Κ. Ζιμπέλης, Φ. Λάρδης, Κ. Κορακατσάνης, Π. Τρωγιάνος, Ν. Λαμπαδάριος, Σ. Ζιβέρδας, Σ. Ἐπισκόπου καὶ Ν. Λάμπρος.

Περιθάλψατε
τὸν ὀτρηρὸν καὶ ἀγαπητόν σας
ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΝ
στέλλοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας
ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ
διὰ νὰ λάβετε τὰς
ἐπικάρρους ὁμιλίας του.
ποὺ ἐκδίδονται ἐντὸς ὀλίγου εἰς βιβλίον.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΑΠΟΚΛΗ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Περδίκω μ' πλί μ'

Ἔλιεγα, οὐρὴ νερατζοῦλα μ', νὰ μὴ φκιάκου ἰφέτου κινώργια ροῦχα, ἔνικα ποὖεινε τ' ἀφλότμα φουτιὰ κὶ λαῦρα σὰν τὰ μάτια σ' τὰ μαῦρα.

Ἰτοῦτους οὔ κωψουντουλαμᾶς π' φοράου τρία χρουνάκια μὶ τοὺ συμπάθειου ἀπανουθιό μ' πάρα πάληησυσε οὔ δόλιους ἀπ' τς μπόρες πῶχει φάει κὶ φουβῶμαι μὴν ἀρχίσνε νὰ πέφτνε ἀχπάνε μ' τὰ κουμμάτια τ' π' τὰ βαστάου μὶ χίλια μπαλώματα κὶ μείνου κανιὰ μέρα ζάρκους στοὺ δρόμου. Εἶπα ὅμους νὰ κάνου ἀΐπουμουνὴ ὅσου νὰ καλλιτερέψ' ἡ κατάσταο' γιὰ νὰ μὴν πλιερώσου τοὺν κούκου ἀηδόν'. Ἡ κατάστασ' ὅμους πάει κατὰ διαολ' κὶ τὰ πράμματα ὅσουν πᾶνε ἀκριβαίνουν.

Γιὰ δαύτου ἔκανα οὔ μαῦρους τοὺ σταυρό μ' ἔζουσα κὶ τοὺ ζουνάρ' μίνια θλειὰ παρσπανούλια στὴν κλιὰ μ' κὶ μπῆκα σ' ἕνα ραφτάδκου νὰ ἰδοῦ πῶς θὰ μὲ σφάξνε.

— Ἔχς κάνα πράμμα γιρὸ γιὰ νὰ μὲ ντύης, οὐρὲ ; λιέου τ' μάστουρα.

— Ἔχμε, κύργε, μ' ἀποκρίνεται αὐτίνους. Περάστε παραμέσα. Τί εἴδους ὕφασμα θέλετε; Προτιμεῖτε κανένα ντεμισαιζόουν ;

—Ζώουν εἶσι κὶ φαίνισι, οὐρὲ παλιουμπιζιβέν!... Τί σῶφταιξα μαθὲς κὶ μὶ βρίειζ ;

—Μὶ τοὺ παρδόν, δὲν σᾶς ἔβριξα, κύργιε. Σᾶς ρώτησα ἂν θέλετε κανένα ἀπ' τὰ ὑφάσματα π' τὰ λιὲν νταιμισαιζόν.

—Δὲ μᾶς τοῦ κάνς λιανὰ αὐτίνου ;

—Νὰ δλαδής ἀπ' αὐτίνα π' φουργιῶντι χμῶνα καλουκαῖρ'.

—Ἄμ' αὐτίνου ν' ἀκούγιται, οὐρὲ καλότχε. Θέλ' κὶ ρώτμα μαθές; Τί,γιὰ λιχουδιὲς ἤμαστι τώρα, σὰν τοῦ καραγκιουζόπλου, νὰ θέλμι ἄλλα τοῦ χμῶνα κι' ἄλλα τοῦ καλουκαῖρ' ; Τν πᾶσα μίνια ἀλλαξὰ ἰγὼ τῶχει τοὺ χούϊ μ' νὰν τ' φουράου τρία χρουνάκια κατσπανουτὰ κὶ μουνουφόρ'ὅσου π' νὰ γέν' λυῶμσ. Κὶ πάλε, ἂν τύχ' κὶ παίρν'ἀπὸ μπάλουμα ἢ ἀπὸ μιτάφρασ' δὲν τν παραπιτάου. Καλὰ δὲν κάνου;

—Ἂν ἔκαναν οὔλ' σὰν τ' ἰσᾶς, θὰ νάβγαιναμαν κλιέφτες ἰμεῖς οἱ ραφτάδες.

—Ναί, γιατὶ τώρα δὲν εἶστι κλιέφτες! Τέλους, ἂς τ' ἀφήκμε αὐτίνσ. Ἰκειὸ π' θέλου τώρα ἀποὺ σέναν εἶνι νὰ μ' διαλέηξ ἕνα πρᾶμμα καλό, γιρό, χουντρό, νὰ βαστᾶη κρύγιου, νὰ μὴν τοῦ περνᾶν οἱ βρουχάδες, νὰ σκών' σκόν' κὶ νᾶνι κὶ φτνό. Γκέγκε ; τοὔειπσ.

Ἰκειὸς οὔ θεοτούμπς ἀρχίνσε νὰ μ' κατιβάζ' ἀπ' τὰ ράφια κάτ' τόπια μαῦρα, πράσνα, κίτιργα κὶ τοὺν κακό τ' τοὺ φλάρου.

—Μπᾶ π' νὰ σ' πάρ' οὔ διάουλους τοὺ μπαμτριαλαρέμ ! χουγιάζου. Αὐτίνα εἶνι γιὰ πουλιτικό, οὐρὲ μπουμπνοκέφαλε! Γένεται πουτὲς ντουλαμᾶς μὶ τέτοια παρδαλὰ μασκαραλίκια ;

—Ἄ, ντουλαμᾶ θέλτε;

—Ἄμ τί θέλου κάνε ; Γκαβὸς εἶσαι κὶ δὲ γλιέπς τί φουράου !

— Γλιέπου, ἀλλὰ νόμζα πῶς εἶσι ἔζβουν κὶ τώρα π'ἀμουλύθκες θέλς νὰ φουρέης φράγκικα.

— Σπάραξ' ἀπ' τοὺν τόπου σ' κὶ δάγκου τ' γλῶσσα σ' οὐρὲ χαχόλε ! Μὶ φράγκικα τοὖχις σκοπὸ νὰ μὲ ντύης ! Φτοῦ σαϊτάν' κουλουβελόν', ξουρκισμένουν σ' ἔχου μὶ τοὶν ἀπήγαγου !... Ναὶ μὲν εἶμι ἔζβουν κὶ μπριχοῦ ὅμους νὰ γένου τέτοιους, ντουλαμάδες φόραγα. Ἰμεῖς οἱ βλάχοι, γλίεπς, δὲ μᾶς παραγνοιάζ' γιὰ τ' μόδα.

— Τότε... ἰγὼ εἶμι φραγκουρράφτς, κύργιε.

— Κὶ δὲν καταδέχεσαι νὰ φκιάνς ντουλαμάδες, ἄ ; Ὥστε ἂς πιράσου παραόξου.

— Λυποῦμαι πολύ.

— Κὶ γὼ ἄλλου τόσου. Μὴν τοὺ παίρνς ὅμους κατάκαρδα κὶ πὲς μ' μαναχὰ ποὺ δλιεύνε αὐτίν' π' ράβνε τς ντουλαμάδες ;

— Στ' Ἀμπατζίδκσ.

— Γειά σ'.

Κὶ στ' Ἀμπατζίδκα ὅμους,οὐρὴ καλιακοῦδα μ', μπαστούνια τὰ βρῆκα γιατὶ οὔ ἕνας μ' χάλιευε 350 δραχμοῦλες, ἄλλους 380, ἄλλους 400 κὶ πθένα κατ' ἀποὺ 300. Ὅσου π' μ' ἄναψι κὶ μένα τοῦ γινάτ' κὶ τς διαολόστλα οὔλουνοὺς κι' εἶπα μὶ νοῦ μ':

— Θοὖρὲ Μήτρου, τὶ κάθισαι κὶ πουγουκιφαλᾶς μ' αὐτνοὺς τς ἁγιουγδῦτις κὶ δὲν πᾶς στοὺ Δμοπρατήργιου ν' ἀγουράης ἕναν μιταχειρισμένουν ντουλαμᾶ μσοτμῆς κὶ νᾶχς κὶ τν ἡσυχία σ' δγιάφουρου ; Κι' ἂν δὲ βρῆς στοὺ Δμουκρατήργιου, οὔ διάουλος νὰ σκάσ' κάπ' ἀλλοῦ θὰ βρῆς. Ἄς εἶν' καλὰ τὰ παληατζίδκα οὔ Ἰκατόγχειρας, οὔ Γιουσουρούμ...

Κὶ νὰ σ' ποῦ τ' μαύρ' ἀλήθεια, αὐτίνου θὰ κάνου. Ἀρχιουλθουγία κὶ ἀμὰν ἀμάν. Ἰγὼ ἀπὸ ὀνέκαθεν ἤμαν ἀρχαιοφίλους. Κι' ἂν πῆς γιὰ τ' ντρουπή, ἡ μσὴ δικὴ μ' κι' ἡ ἄλλ' μσὴ τ' κυρ Γούναρ' π' μᾶς κατάντεσε τώρα πίσου πίσου νὰ φουρᾶμ' ἀπουφόρια !

Ταῦτα κὶ μένου γειὰ σ' κι' ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρνόγαλος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἤρξανδο ἀπαισίως
αἱ πρῶται κρυάδαι
μεθ ὀλίγου δ' ἔλχουσιν
καὶ αἱ φθινοπώριαι
βροχάδαι,
Σεμτέβριος δὴ φθασὼν
πρὸς χαρὶν καὶ ἀγάλλου
τῶν ποιητῶν,
τὸ ὁποῖον
ἡ ἐποχὴ τῶν δακρύων.
Καὶ γὸρ τὸν μὴν ὀπτὸν
τὰ φῦλλα πῖπθον
μεμαραμμένα
κοὶ ὠχριῶν,
συννέφη δὲ πολλά,
κυλινδώμενα ἐπὶ τὸν τεφροῦν οὐρανόν,
ἀγάγουσιν εἰς σκέφσεις μελανχόλους,
οὐκ μὴν ἀλλὰ κοὶ τὰ μάλα πικροχόλους.
Ἐπειδή τι κοὶ οἱ ἔχων τὸν παρέαν-παρᾶν
τὰ διέλχονδαι οἱ ἐρίφαι μίαν χαράν,
ἔγωγε δ' ὁ πένης καὶ φουκαρεὺς
μὴν ἐμβορῶν προσπελάσαι ἓν ραφεύς,
ἐγείρει γὸρ τοῦτος ἀξιώσεις ἀπηνὲς
σκέπθομαι ὅτι οὐχ ἔχω χιτώνιον χειμερινοῦν
οὐδ' ἐπενδύτην, ὁλχαϊσθὶ παραδεσοῦν,
καὶ ὅθεν ἐπελχόμενος ὁ χειμὼν
θέλω τεμαχίσει ἥλους (κοινῶς καλφία)
ἐκ τὸν παγετών,
τὸ ὁποῖον
ἐφῶ συνέθεσα ἔνδακρυς τὸ παρὼν καί...κρῦον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΣΩΜΑΤΟΕΜΠΟΡΟΙ

Ἔρὲ Χριστὲ τὰ πάθη σου καὶ πρόσφυγξ τὰ δικά σου!...

Γλυτώσανε ἀπ' τὸ γιαταγάνι τοῦ Ἀγαρηνοῦ, ρὲ Μανιὼ μοβόρα καὶ προφητάνασσσ, σωθήκανε ἀπ' τὴ φωτιὰ κι' ἀπ' τὴ θάλασσα κι' ἤρθανε δῶ γιὰ νὰ πέσουνε στὰ νύχια τῶν σωματοεμπόρωνε, οἱ ἀξιοθρήνητοι!

Σὰν κοράκια πέσανε ἀπάνω τους οἱ καιάδες καὶ πολεμᾶνε πῶς ν'ἁρπάξουνε μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια τους τὴς γυναίκες καὶ τὰ κορίτσια τους, πρὸς γιὰ νὰ τὰ σωματοεμπορεύσουνταιῦστιρις μετὰ τοῦ μὲν καὶ μετὰ τοῦ δὲν καὶ νάν τοὺς τσιμπᾶνε τὴν εἴσπραξις. Ἄκου μυστήρια πράμματσ....

Ἐγὼ δὲ θὰν τὰ πίστευα, ἂν δὲν τ' ἀντιληβόμουνα μὲ τὰ μάτια μου. Κατέβηκα ὅμως ξεπιτούτου τὴν πρόάλλη στὸν Πειραία κι' εἶδα κεῖ στὴς μπαράκες ποὺ ἔχουνε μαζεφτῆ οἱ πρόσφυγοι, οὔλη τὴν ἀφρόκρεμα τῆς σωματοεμπορίας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ εὐωνύμων οἴκων.

Λάσπη, λέρα καὶ κόμπανυ γὰ φανταστῆς.

Ἔ ρέ, πολλὴ μανρίλα πλάκωσε ἀπὸ τὸ γκαζοχῶρι! σκέπτηκσ.

Κάτι μαῦροι γκαγκαρεῖοι χρόνια θρόφιμοι τοῦ καφὲν ἀμάν, κάτι γρηὲς κοῖρβες ποὺ τὴς μυρίζεσαι ἕνα μίλλι μακρυά, οὔλοι κεῖ χάμου εἶχανε δώσει ραντεβοὺς καὶ τηράγανε νὰ ξηγήσουν ἀδυσωπήτως τὰ γυναικόπιδα.

Ἐννοεῖς, ρὲ χρυσορρήμονη, ὅσους πῆρε τὸ μάτι μου τοὺς πρόγκηξα γενναῖσ.

—Τὶ θέλεις ἐδῶ, ρὲ καρμίρη; λέω ἑνοῦ παλληκσράκια ἀγαπητικοῦ ποὺ δὲν ἔχει φάει ποτὲς ψωμὶ ἀπὸ τὰ χέρια του ὁ οὐτιδανός.

Δὲν πρόφταξα ὅμως νὰν τοῦ βάλω χέρι, γιατὶ καπινὸς ἤτανεκαὶ χάθηκεἀπὸ ἐνώπιόμου.

—Ἄμ ἐσύ, ρὲ χαλασμένη κλαπαδόρα,ποὺ σὲ ξέρει οὔλ' ἡ Ἀθήνα, σὰ δεκάρα κάρπικισ, τί δουλειὰ ἔχεις ἐδῶ χάμου; λέω μιανῆς.

—Ἤρθα νὰ ρωτήξω γιὰ τὸ παιδί μου ποὺ ἤτανε στὸ Μέτωπο, μοῦ κάνει μισοκακόμοιρα.

- Ποιὸ παιδί σου, μωρὴ μὴκ φάρλαν, ποὺ τρία τίχεις καὶ τὰ τρία στὴ στενὴ βρίσκονται ἐπὶ ἀπαπλανήσεις, ἁλιποταξία καὶ οὔλα τὰ καλὰ προτερήματα; Γιὰ μήπως καὶ νομίζεις πῶς δὲ σὲ ξέρουμε, ρὲ κανκάγια; Ἴσσ... διαλύσου, εἶπα, γιὰ νὶ μὴ φωνάξω τὸν τσίλια...

Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους εἶδα κι' ἕνα λιμοκοντόρο ποὖχε διπλαρώσει μιὰ νόστιμη προσφυγοπούλα καὶ τῆς ξέφραζε τὸ αἴσθημά του.

—Τί σαλιαρίζεις μὲ τὸ κορίτσι, ρὲ παπαφῖγκο; τοῦ κάνω. Τὸ ξέρεις; Σὲ ξέρει;

—Ὄχι.

—Ἀμὴ τότες τί νταραβέρια ἔχεις μαζί του;

—Μά... δηλαδής... ἐννοεῖται, κύριε...

Ρέ, ἄστο κύριε χάμου καὶ πάψε νὰ μᾶς κουβεντιάζεις σὰ φόρεϊν ὄφις, γιατὶ δὲν περνᾶνε σὲ μέναν τὰ διπλωμάτικα.

Αὐτὸς ὁ κόπανος ὀρχίνιξε νὰ τρέμη καὶ νὰ μασάη τὰ λόγια του σαχλοειδῶς. Γιὰ περίθαλψι, λέει, ἤθελε καὶ πράσινα ἄλογσ.

—Ἄς τὴν παληοκουβέντσ, ρὲ μάπα τοῦ κάνω, καὶ βοὖρ ἀπὸ ἐντεῦτεν, γιὰ νὰ μὴ σὲ διχοτομήσω σὰν τάλλαρο!

Ὄχι, θὰν τοὺς ἀφήκουμε νὰντροπιάζουνε τὸ ἀνθρώπινο γένον! Ἀλλὰ τὶ νὰ σοῦ κάνω ρὲ καλλικέλαδη, ἤπρεπε νᾶχω γὼ ἀξουσία στὰ χέρια μου νὰν θᾶβλεπες πῶς τοὺς ἁλώνιζα ὅλους. Γιατὶ αὐτὰ δὲν εἶνε ἀντρίκεια πράμματα, ρὲ εὐάνδρη. Θέλεις,κύριος,νὰ περιθάλψης τοὺς πρόσφυγους ; Τράβα νὰ καταθέσης τὸν ὀβελό σου στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ καὶ μὴ σὲ γνοιάζη γιὰ τὰ ἀπεραιτέρων. Θέλεις νὰ σώσης ἕνα κορίτσι ; Παντρέψου το. Θέλεις γιαβουκλοῦ ; Περίμενε ν' ἀποκαταστηθοῦνε πρῶτα κι' ὕστερις ἂν εἶσαι ἄξιος τὴν πιάνεις. Ὄχι ὅμως ποτὲς νὰ ξεμεταλλεύεσαι τὴν πεῖνα καὶ τὴ δυστυχία τους. Νομίζω, ρὲ σπλάχνος; **Ο ΒΛΑΜΗΣ**

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

ΣΩΣΟΝ, ΚΥΡΙΕ...

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνὴρ Γουνόριος ἄρχων τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν ἀξίων αὐτῷ μαθητῶν Σωρατίου, Μπολτατζίου, Θεοτοκίου, Πρωτοπαπαδακίου, τοῦ καὶ Πρωτοψολλιδακίου προσεπικαλουμένου, τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Κράτους ἤγαγε κατὰ κρημνῶν. Ἅπαντες γὸρ οἱ γοσμματεῖς καὶ ὑπογραμματεῖς καὶ ὑπουργοὶ καὶ ἰδιαίτεροι καὶ ἡμέτεροι καὶ Φαρισαῖοι ἐπὶ τὸν δημόσιον κορβανᾶν ἐμπεσόντες καὶ τοῦ κοσμάκη τὰ ἀργύρια διχοτομήσαντες κατήρξαντο συμποσιάζοντες καὶ κραιπαλοῦντες, καὶ τὸν στρατὸν παραμελοῦντες, καὶ περὶ τὰς ἐθνικὰς ὑποθέσεις ὀλιγωροῦντες.

Ὀψίας δὲ τινὸς διαγενομένης καὶ ἐπιθέσεως τοῦ Κεμαλίου ἐπισυμβάσης ἡ καταστροφὴ ἐπῆλθε. Τότε οὖν θρῆνος καὶ κοπετὸς καὶ τριγμὸς τῶν ὀδόντων ἠκολούθησε καὶ πάντες οἱ συμπαρανενόμενοι ὄχλοι τύπτοντες τὰ ἑαυτῶν στήθη εἱστήκεισαν καὶ οὐ λίθους οὐδὲ κοντόξυλα ἀνήρειν νῖνα τὰς κεφαλὰς τῶν καταστροφέων κατόξωσι.

Οἱ δὲ καταστροφεῖς ταῦτα ἰδόντες καὶ ἐπὶ συμβούλιον ὑπουργικὸν ἐλθόντες, ἄλλους ἀφιέναι ἐκκαθαρίσαι τὴν κατάστασιν ἀπεφάσισαν καὶ ἀπελθόντες οὐκ ἀπήγξαντο.

Ἕτεροι δὲ Καπαδόκαι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἐπιγενόμενοι καὶ περὶ μικρὰ τυρβάζοντες, οὐδὲν πρὸς σωτηρίαν τοῦ Ἔθνους ἐποίησαν.

Οἱ δὲ Σύμμαχοι ἐκ τοῦ Κεμαλίου σφόδρα ταραχθέντες, κατέπεσαν εἰς τὰ γόνατα ἵνα προσκυνήσωσιν αὐτῷ, χρυσὸν καὶ Σμύρναν καὶ Θράκην προσφέροντες αὐτῷ.

Οὕτω δὲ τὸ κατοπέτασμα τοῦ ναοῦ τῆς μεγάλης Ἑλλάδος ἐσχίσθη ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω εἰς δύο καὶ ἡ μικρὰ ἀλλ' ἔντιμος Ἑλλὰς ἐπὶ τέλους ἀποκατεστάθη.Καὶ ὅλοι οἱ ἰδόντες τὸ θαῦμα ἐφώνησαν σῶσον Κύριε τὸν περιούσιον λαόν σου. Ἀμήν. Ὁ πάτερ **ΠΑΧΩΜΙΟΣ**

Στείλατε ὅλαι καὶ ὅλοι
μίαν δραχμάδα διὰ νὰ λάβετε
τὰς ἐπικάρους ὁμιλίας
τοῦ γεραροῦ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΥ